

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

SNUGGEL

SNIGGEL

EN SAGA
AF
H.V.

MED TECKNINGAR
AF
JENNY NYSTRÖM.

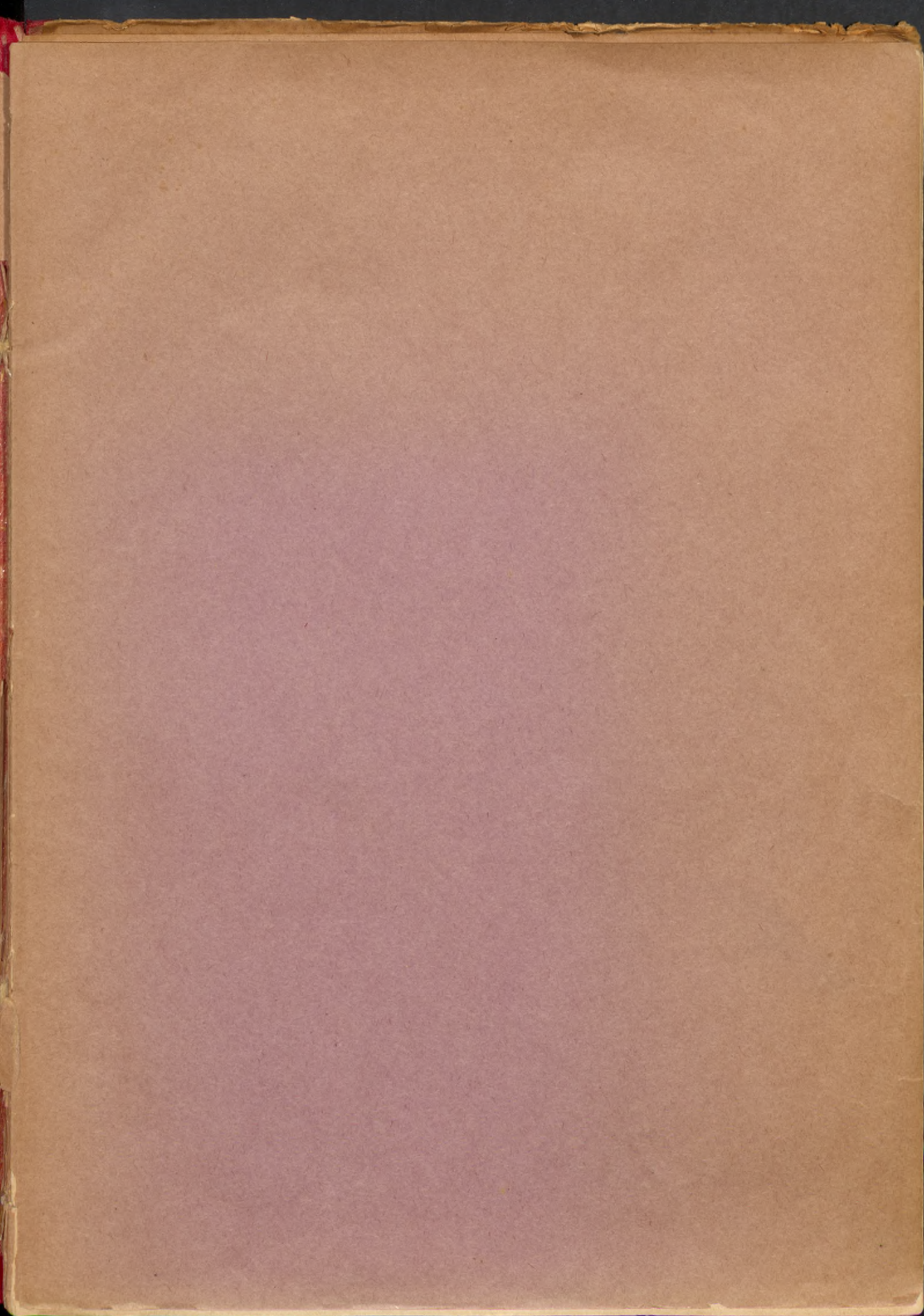
STOCKHOLM
F. & G. BEJERS BOKFÖRLAGSAKTIEBOLAG.
Pris: 3 kronor.

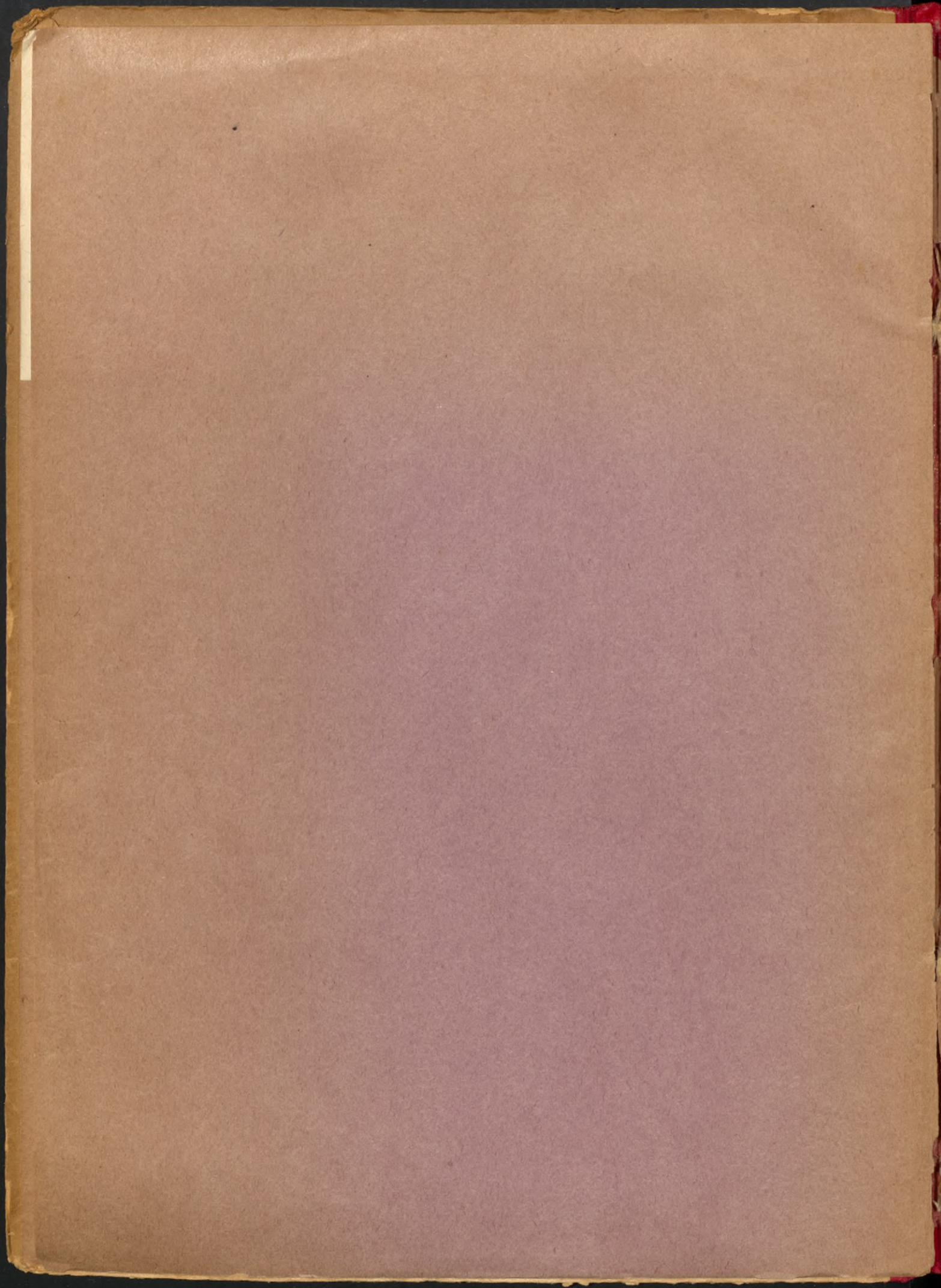

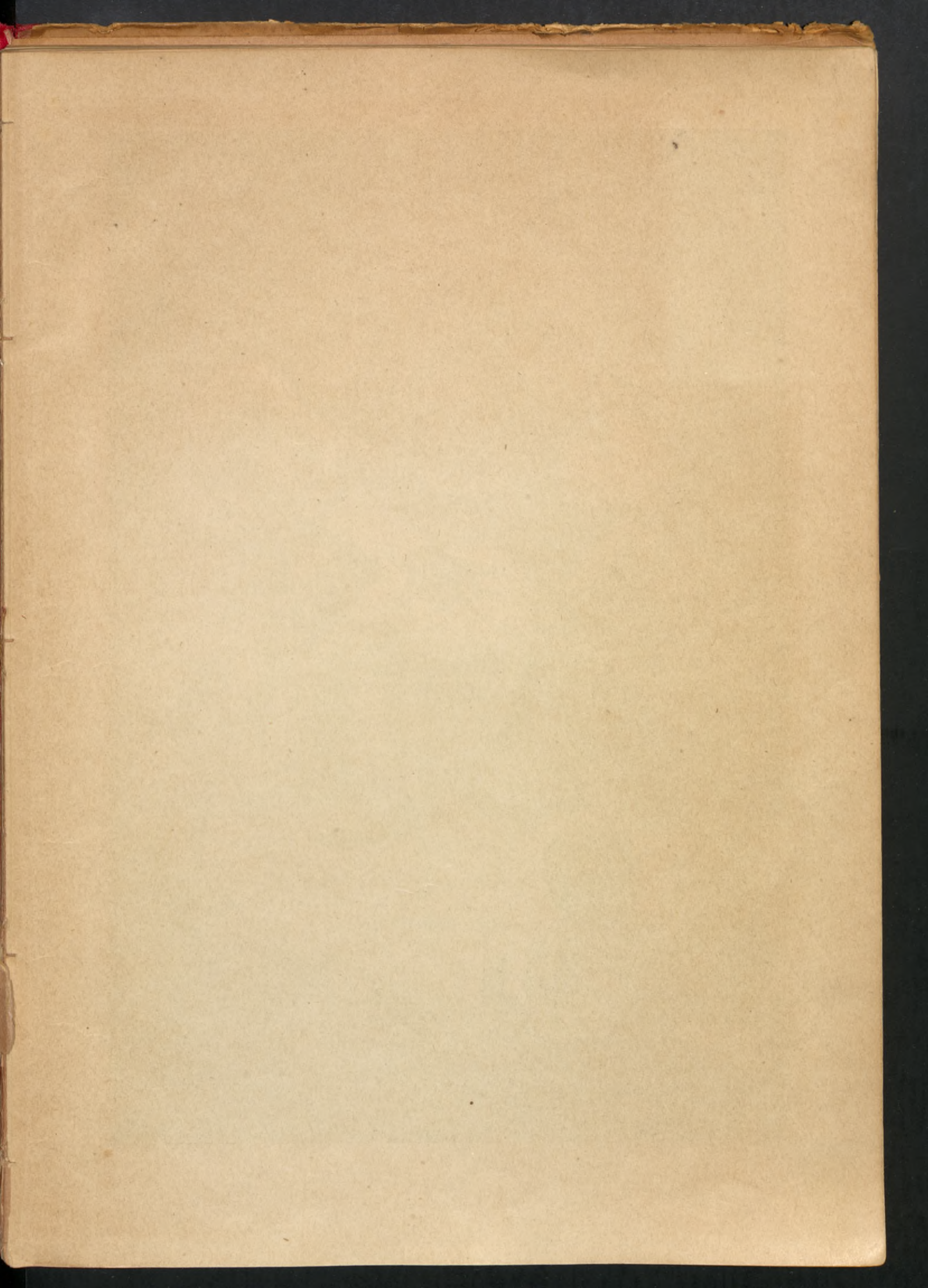
Allmänna Sektionen

Pedag.
Sv.
Barnb.

20-62
247

H[ugo] W[allentin]

SNIGGEL SNUGGEL

EN SAGA

AF

H. W.

MED TECKNINGAR

AF

JENNY NYSTRÖM.

STOCKHOLM
F. & G. BELJERS BOKFÖRLAGSARTIEBOLAG.

STOCKHOLM

F. & G. BEJERS BOKTRYCKERI

1894.

ETSNINGARNE FRÅN JUSTUS CEDERQUISTS KEMIGRAFISKA ATELIER.

FÖRSTA KAPITLET.

Som handlar om Sniggel Snuggels vackra svans och huru den var anledning till, att han fick göra en märkvärdig resa.

Sniggel Snuggels pappa och mamma voro troll och ena riktiga troll, skall jag säga, små, svarta och med långa svansar. Och Sniggel Snuggel var en liten svart trollunge med lång svans, han också. Och den var han något till stursk öfver.

Den var så lång, att den släpade på marken efter honom, och när det hade regnat och var smutsigt, var han tvungen att vira den om lifvet, för att han inte skulle smörja ner den.

De andra små trollungarna, de hade inga riktiga svansar, bara små futtiga stumpar. Och trollmamma, hon var också stolt öfver Sniggel Snuggels svans.

»Ser du», sade hon till trollpappa, »så'n svans han har, han blir ett riktigt fint troll med tiden, ska' du få se». »Ja, det kan du nog ha rätt i», sade trollpappa, »men säg det bara inte så pojken hör det, ty då blir han högfärdig, och det är inte bra. En svans är i alla fall bara en svans.»

Men Sniggel Snuggel hörde det och kråmade sig värre än förut. Och ville inte längre leka med de andra trollungarna, som bara hade små svansstumpar.

»Ni ä' inga riktiga troll», sade han, »ni ha ju inga svansar, ni; se på mig — jag är ett riktigt fint troll.»

Och så svängde han på sig och smällde till de andra med sin svans, så att de skreko och tjöto, för det gjorde ondt med besked.

Och när de då berättade för trollpappa och trollmamma, hur stygg Sniggel Snuggel hade varit, så ville trollpappa ge Sniggel Snuggel smisk, men trollmamma bad så vackert för honom och sade, att det inte var rätt att ge en trollunge med så vacker svans stryk.

Och så slapp han, fast trollpappa icke var belåten. Och det hade han rätt i, ty Sniggel Snuggel blef styggare för hvarje dag och för hvar tum hans svans blef längre. Och inte endast mot de andra trollungarne.

Ibland kom det andra troll och hälsade på Sniggel Snuggels pappa och mamma, och då fick han alltid komma fram och visa sin svans.

»En så'n fin pojke», sa' en trollgumma.

»En så'n svans han har», sa' en annan.

»Aldrig har jag sett maken», sa' en tredje.

»Det synes att han är af fint folk», sa' en fjärde.

Och det tyckte trollmamma om att höra, och så bjöd hon de andra trollgummorna på kaffe, och det tyckte de om. Men trollpappa kliade sig bakom örat och tänkte, det här går aldrig väl. Pojken blir totalt förstörd.

Ibland så kom det också några gamla tomtar på besök, men dem brydde sig trollmamma inte om, ty de hade ingen svans alls.

Men trollpappa satte stort värde på dem, ty de hade rest vida omkring och sett många märkvärdiga ting.

Och en af dem, den äldste, var en vis, gammal gubbe med långt skägg, och han kunde berätta så lustiga och konstiga saker om, hur människorna hade det.

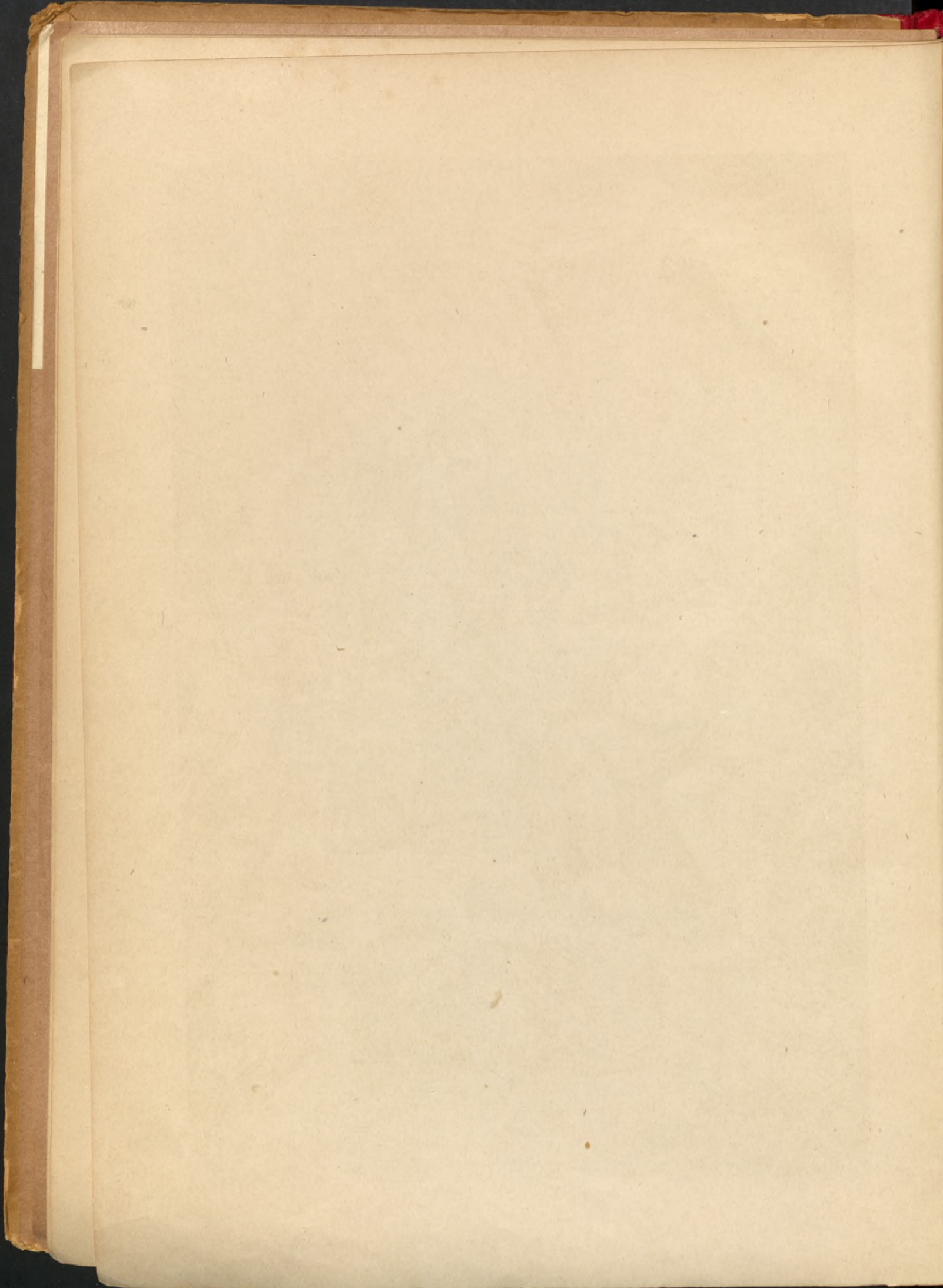
Och det tyckte trollpappa om att höra på och de andra små trollungarna med förresten.

Men Sniggel Snuggel han var elak och gjorde de snälla tomtarne bara skälmstycken. Han nöp dem i skägget och satte krokben för dem, så att de trillade omkull.

Och så talte de om det för trollpappa och han blef så ledsen och tänkte, här måste göras något.

En kväll när tomtarne voro och hälsade på och många af trollgummorna också, och man hade ätit kvällsmat, så skulle den gamle tomten berätta en historia igen.

Och han berättade huru han varit inne i en stor stad med höga, höga hus och där det bodde så många människor, som voro så stora och hade hvitt skinn, mycker hvitare än på något troll, sa' han.

Och människorna hade också barn, precis som trollen, sa' han, och några voro snälla och andra voro stygga, alldeles som hos trollen.

»Dumma historier», sa' trollmamma till en af trollkåringarna.

»Ja, inte är det vidare intressant», sa' trollkåringen och nickade.

Men tomten han fortsatte och berättade om hvad han hade sett inne i staden.

Ett hus hade han varit inne i, där det fanns flera barn, som voro så fina och hvita och hade så vackert gult hår.

Och deras pappa och mamma ansågo dem vara så fina, att de inte fingo vara tillsammans med andra barn. »Så fina va' de.»

»Hade de långa svansar?» frågade Sniggel Snuggel.

»Tyst pojke, när äldre folk talar», ropte trollpappa.

»Var inte hård mot pojken, gubben min», sa' trollmamma.

»De hade inga svansar alls», sa' tomten.

»Ingen svans», sa' Sniggel Snuggel, »då va de inte vackra.»

»Det kan nog hända, att du inte skulle tycka», sa' tomten, »men människorna skulle heller inte tycka, att din svans är vacker.»

»Skulle de inte tycka att min svans är vacker, hva'sa?» skrek Sniggel Snuggel och blef alldeles blå af ilska.

»Det tror jag verkligen inte», sa' tomten, »ty jag känner världen, jag.»

»Skäms, gamle gubbstut», sa' trollmamma, »skulle de inte tycka om vår Sniggel Snuggels svans? Hvem skulle inte det?»

»Har man hört på maken!» sa alla trollgummorna i korus.

»Ja, ja, ja, ja! man kan inte så noga veta», sa' trollpappa, och kliade sig bakom örat. Men tomten satt bara och strök sitt långa hvita skägg.

»Men jag ska visa er att människorna ska' bli förtjusta i min svans», ropte Sniggel Snuggel, »och därför vill jag resa till staden och visa den. Hvarför har jag fått en så'n vacker svans, om jag inte ska' få visa den? Jag vill fara *nu strax!*» och så stampade han i stengolfvet.

Men trollmamma hon blef så ledsen och började att gråta. »Inte ska' du resa ifrån oss, söte Sniggel Snuggel. Gör inte det, hvad ska' jag ta' mig till utan dig», sa' hon.

»Jo, jag *vill*, jag *vill!*» skrek Sniggel Snuggel.

»Tyst, slyngel, du får inte», sa' trollpappa — »gå och lägg dig.»

»Ja, men jag vill fara till sta'n och visa min svans.»

»Låt pojken få sin vilja fram för denna gången», sa' tomten: »det kommer inte att skada honom.»

»Säger du det», sa' trollpappa. »Är det ditt allvar?»

»Ja, det är det visst», sa' tomten, »han kan ju försöka.»

»Ja-ha», sa' Sniggel Snuggel, »jag skall resa och visa människorna min svans. Då ska' ni få se på annat. Här hemma bryr ju sig ingen mera om den.»

»Ja, nog ska' du få se på annat», sa' tomten, och så skrattade han så hjärtligt, att han hoppade. Han var visst litet dum, tomten, som kunde skratta åt ingenting.

Och grodorna, som passade upp vid bordet och nu sutto i ett hörn, de skrattade också med besked, isynnerhet en, som hade sett sig omkring i världen.

Men då blef trollmamma ond och körde ut dem, hvarpå de sprungo ned i kärret, där de sutto och skrattade, så det hördes vida omkring.

»Han ska' till människorna med sin svans. Kvak! Kvak! Kvak!» skrattade de.

Och en bonde, som gick förbi och hörde dem skratta, tänkte: »Det blir bestämdt regn i natt, för grodorna kväka så.»

Men inne i berget hos trollen var det en faslig uppståndelse, ty Sniggel Snuggel skulle verkligen resa. Tomten hade sagt något åt trollpappa, som de andra inte fingo höra, och då var han inte emot det längre.

»Ja, resa får du», sa' trollpappa, »men det ska' jag säga dig, så du vet det, att du kommer inte hem igen, förrän någon vacker och snäll människa, kysst dig själfmant och utan att du ber därom.»

»Bara det», sa' Sniggel Snuggel, »då kommer jag nog hem, förr än jag vill, jag med min svans!»

»Jo jo, det kan bli kvistigt nog», sa' tomten.

Men trollmamma grät och var så ledsen, och de andra trollgummorna försökte trösta henne så godt de kunde. Stolt var hon i alla fall, att hennes pojke skulle fara och visa de dumma människorna hur ett fint troll såg ut.

Så kom storken, som skulle taga honom med sig till staden, för att hämta honom. Det var en gammal ärevördig stork med lång näbb och mycket berest. Han hade varit många gånger inne i staden och hade till och med varit ända ner i Egypten.

Och nu blef det afskedstagande, skall jag säga.

Trollmamma ville aldrig sluta att säga farväl till gossen sin, och alla trollgummorna skulle också kyssa honom.

Men han höll dem ifrån sig och ville bara i väg.

»Var inte stursk af dig, pojke, och kom ihåg att du själf vill resa», sa' trollpappa.

»Ja, men jag vill komma till ett fint hus, till de där barnen, som tyckte de voro så fina, men som inte hade någon svans», sa' Sniggel Snuggel.

»Det skall du få», sa' tomten, och så hviskade han något till storken.

Denne nickade och så tog han Sniggel Snuggel i nackskinnnet, slängde honom upp på sin rygg och flög i väg, under det trollmamma och alla de andra gräto, så att trollungarna, som hade somnat, vaknade och började gråta allesammans, de också.

Och då fingo de smisk.

Men storken flög med Sniggel Snuggel ut ur berget och öfver kärret, där grodorna sutto och skrattade under det de foro förbi.

»Han ska' fara och visa sin svans. Kvak! Kvak! Kvak! Kvak!»

Och Sniggel Snuggel hytte med handen åt dem i förbifarten.

Så flögo de öfver skogen, en stor mörk skog, där allt var så tyst och stilla och där träden kastade så långa och besynnerliga skuggor, att Sniggel Snuggel började bli riktigt ängslig.

Men han höll modet uppe, ty han skämdes för storken.

Så kommo de ut på en slätt och där stodo i en lång rad höga stolpar med en tråd emellan.

»Hvad är det?» frågade Sniggel Snuggel.

»Det är telegrafan», sa' storken.

Men det begrep inte Sniggel Snuggel.

Rätt som det var, så kom där ett långt djur, hemskt och besynnerligt, rusande förbi med ett väldigt dån. Ett rödt och ett gult öga hade det, och eld och rök blåste det ifrån sig.

Och Sniggel Snuggel blef så rädd, att han darrade och ropte: »Hvad är det? Hvad är det?»

»Det var järnvägen», sa' storken, men det begrep inte Sniggel Snuggel heller.

»Nu komma vi snart till staden», sa' storken. »Där ser du den.»

Och Sniggel Snuggel ansträngde sina ögon, men kunde bara se några små lysande punkter långt borta i fjärran.

Men snart så blefvo de större och flera också, och till sist kunde Sniggel Snuggel se något stort och mörkt, som såg mycket besynnerligt ut.

Det var just själfva staden, sa' storken.

De flögo öfver en stor flod med många broar, och på båda sidorna stodo höga stolpar med ljus på, som speglades i vattnet.

Och på broarna rörde sig ett vimmel af besynnerliga figurer, af hvilka några voro människor, sade storken, andra kallade han för vagnar och hästar. Och ljus på alla håll och kanter.

Det var annat än lyktgubbarna hemma i berget.

Det var gult ljus och hvitt ljus och så ett mycket starkt blåhvitt ljus, som gjorde ondt i ögonen på Sniggel Snuggel.

Det var det elektriska ljuset, sa' storken.

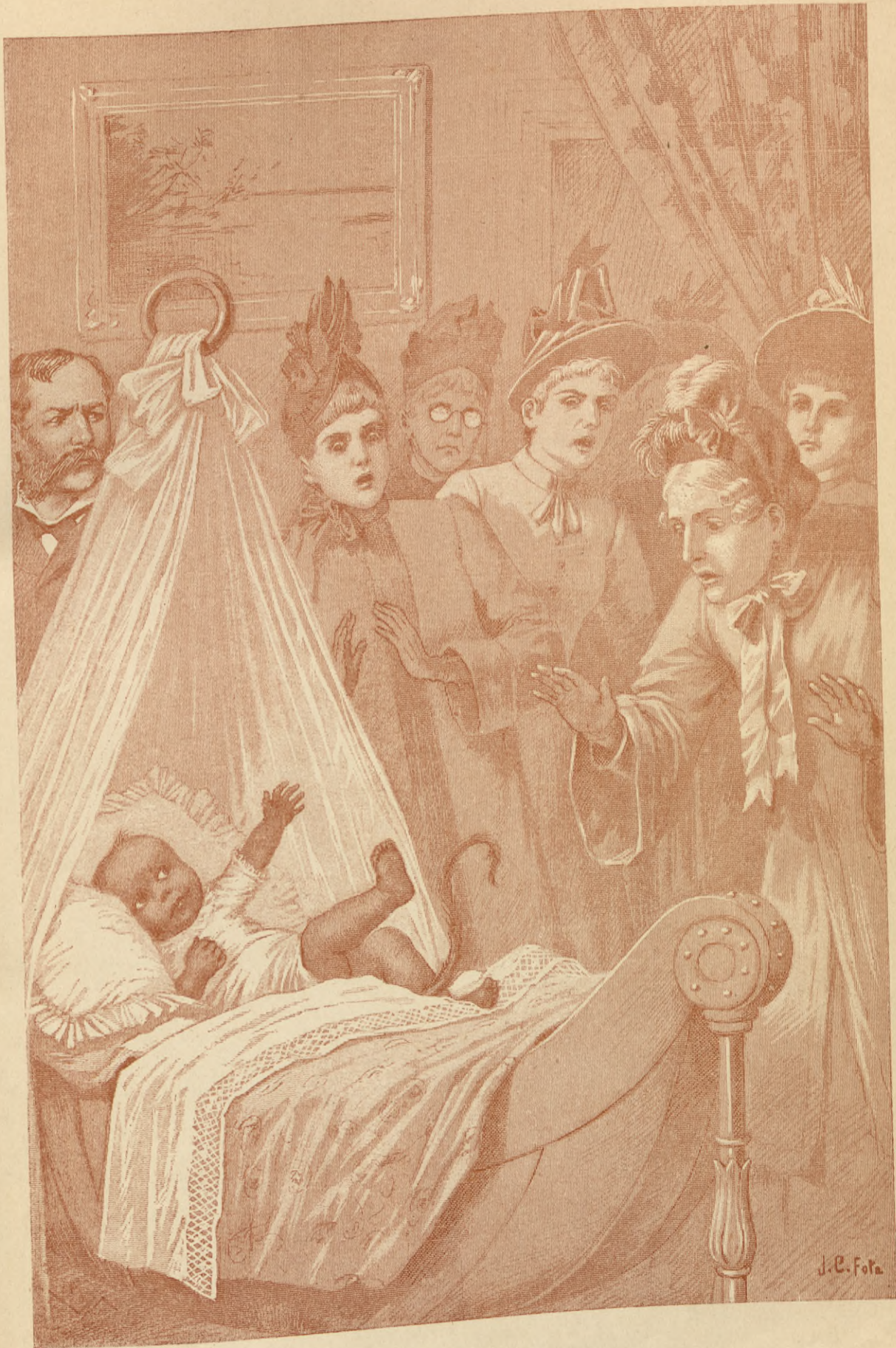
Och öfverallt emellan de höga husen rörde sig människor och vagnar under skrik och väsen, så att Sniggel Snuggel blef alldeles yr i hufvudet. Så hade han ändå icke tänkt sig staden.

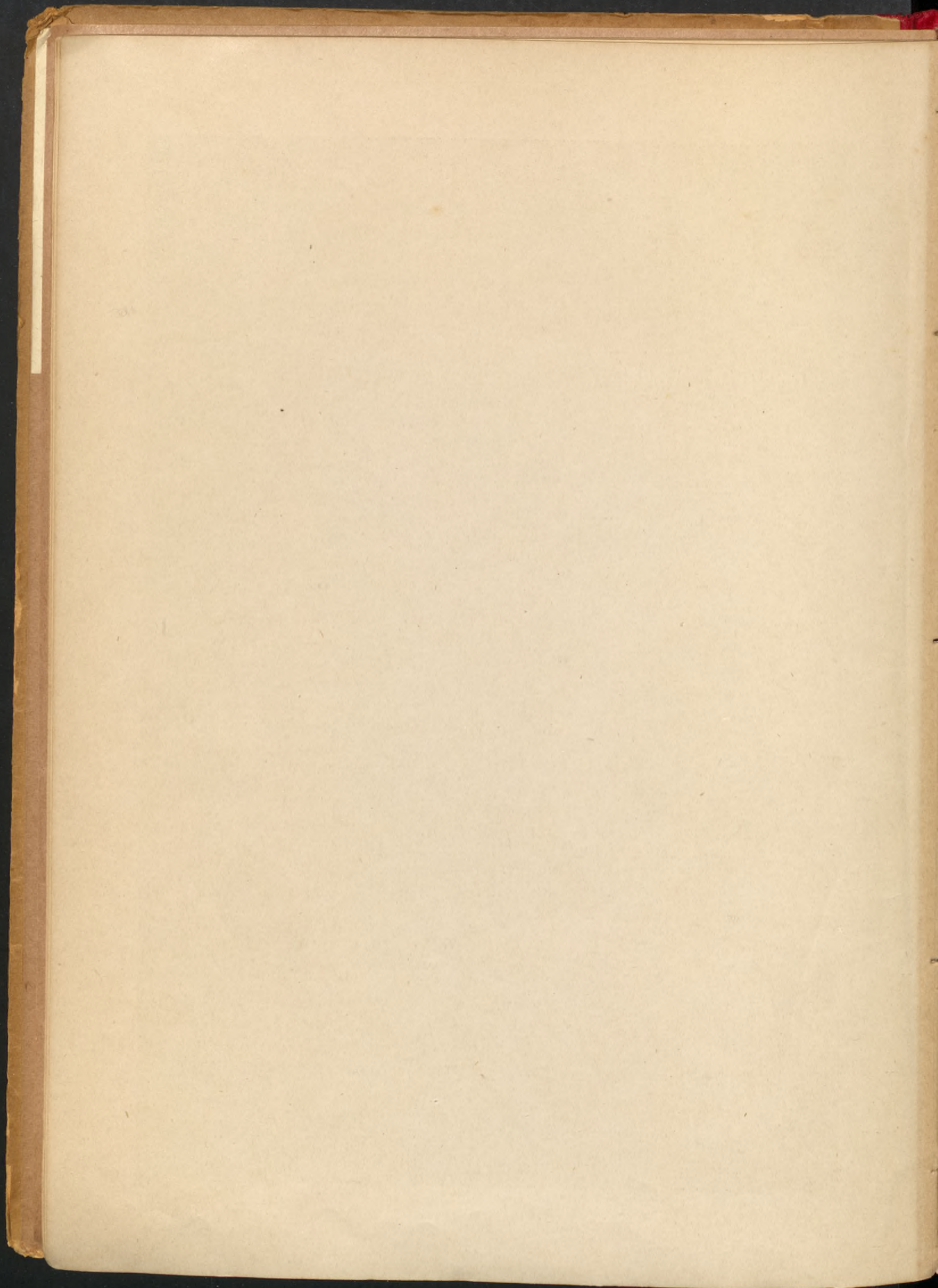
Och storken flög alltjämt vidare, öfver en stor öppen plats, där det stod ett stort hus med ett högt torn på och där stora klockor ringde.

Så in på en bred gata, så kallade han gången mellan husen, och så stannade han utanför ett stort vackert hus, där det lyste i många fönster.

Ett af fönstren stod öppet, och in flög storken med Sniggel Snuggel och hans långa svans.

ANDRA KAPITLET.

Som handlar om hur Sniggel Snuggel blef mottagen hos människorna, och hvad de tyckte om hans svans.

Hos grefve Kråmfeldts till Sturskö var det stor uppståndelse. Man sprang ut och in i dörrarna och hviskade sakta till hvarandra, och till lille grefve Karl Gustaf Adolf och lilla fröken Victoria Wilhelmina, som frågade, hvad som var å färde, sade guvernanten, att storken hade kommit till dem med en liten bror, som var så ful, så ful och alls inte lik dem.

»Usch, den stygge storken», sa' lille grefven och lilla fröken och knyckte på sina små högadliga nackar.

Men nyfikna voro de och ville allt bra gärna se sin lille bror, men det fingo de inte, sade guvernanten.

Och då stampade de och skreko, att de ville se honom ändå, ty de voro inga snälla barn.

Då kom grefven, deras pappa, ut och sade, att, om de inte voro tysta och snälla, så skulle han be bönderna i riksdagen komma och ta dem.

Och då blefvo de tysta strax på stund, inte för de visste hvad bönderna i riksdagen voro för ena, men något förskräckligt måste det vara, det begrepo de, ty det hade de hört grefven, deras pappa, säga till grefvinnan, deras mamma.

Så kommo tanterna och hälsade på, för att se lille bror.

De kommo allesammans, tant Eugenie och tant Carolina och tant Sophia och tant Amalia Albertina och många fler, som jag inte kommer ihåg hvad de hette.

Och de fingo gå in och se på lille bror, där han låg i sin förgyllda vagga med sidentäcken och slog omkring sig med sina händer.

Oj! så ful han var; svart som en negerunge och sådan konstig form på hufvudet.

Men det sade de inte.

»Är han inte rar?» sa' tant Eugenie.

»En riktig liten Kråmfeldt», sa' tant Carolina.

»Så lik han är sin pappa», sa' tant Sophia.

»Och sin mamma se'n», sa' tant Amalia Albertina.

»Ack ja! Ack ja», ropte de andra.

Men grefve Kråmfeldt blef arg, när han hörde på dem, ty han förstod nog, att de bara voro elaka.

Och lille bror, som inte var någon annan än Sniggel Snuggel, som storken hade kommit med kvällen förut, han måtte visst också blifvit arg, ty han sparkade af sig täcket och sprattlade, så att hans långa svans blef synlig.

Då skall jag säga blef det annat lif.

Tanterna blefvo så rädda, att de höllo på att dåna och skreko om hvarandra, »han har svans», han har svans!!»

»Fy då, fy då, han har svans!!»

Och Sniggel Snuggel, som inte förstod hvad de sade, han trodde, att de voro förtjusta i svansen och viftade med den än värre.

»Usch då! Se då! Han viftar med den», skreko de.

Men grefven, han blef så ond, att han körde ut dem hela högen. Tant Eugenie och tant Carolina och tant Sophia och tant Amalia Albertina, och alla de andra med för resten, ty han ville inte, att de skulle fått se, att en liten grefve Kråmfeldt hade svans.

Och när tanterna sprungo ned för trapporna, så ropade de till hvarandra så högt, att det hördes öfver hela huset:

»Såg du, han hade svans?»

»Om jag såg, så'n otäck en.»

»Det är rätt åt Kråmfeldts.»

»Nu ha de inte något att vara sturska öfver.»

»De som alltid skrutit med sina vackra barn.»

»Jo, det var just en vacker en», och så snattrade och pladdrade de långt ut på gatan.

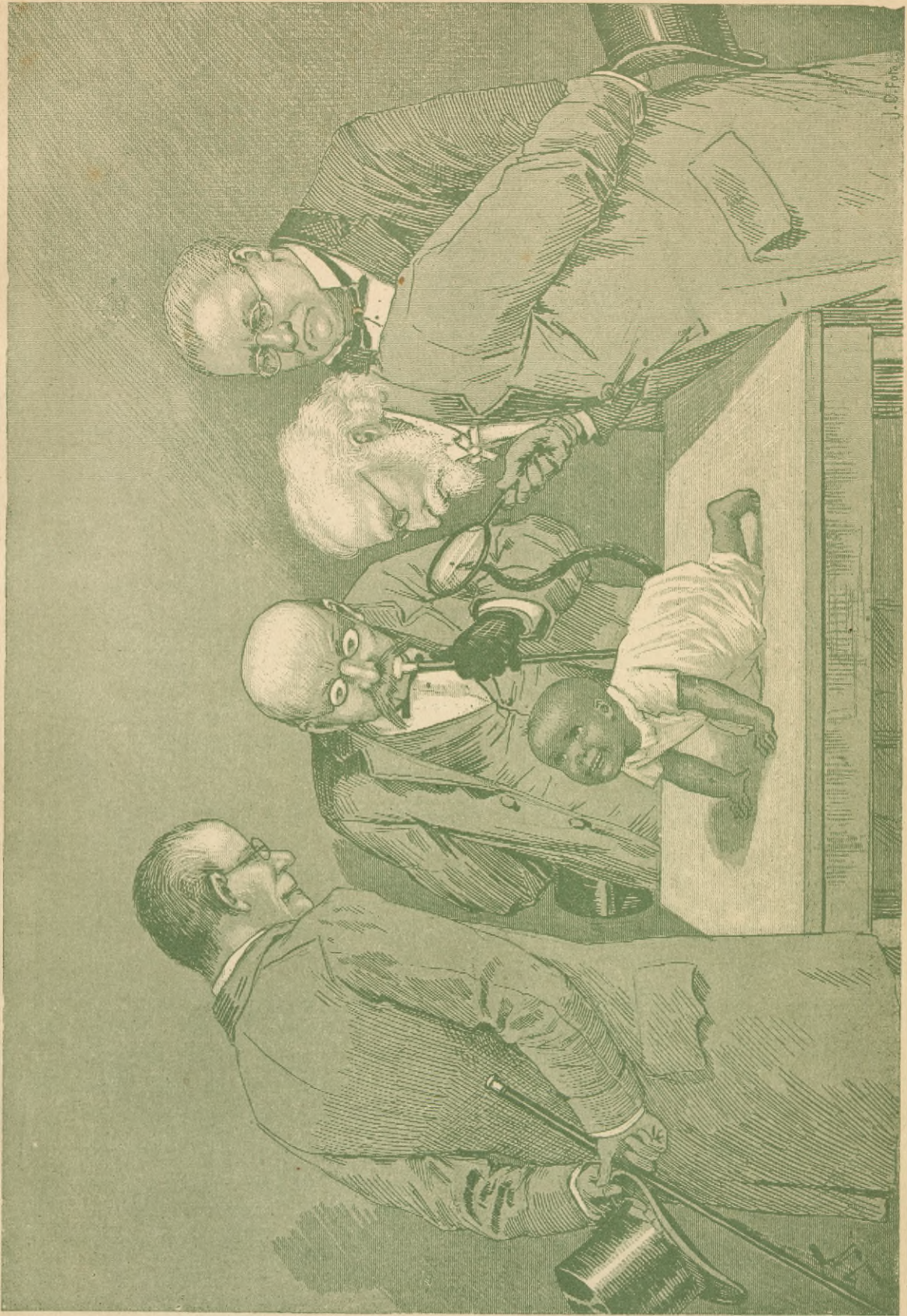
Så sprungo de omkring hvar och en, till sina bekanta och berättade, att Kråmfeldts hade fått en liten gosse, som hade svans.

»Tänk er en riktig svans.»

Och det var därför som grefven var ond, när de fingo se svansen, ty han ville icke, att de skulle berätta det, så att folk skulle få reda därpå.

Men det hade inte hjälpt, ty barnpigan hade berättat det för kokerskan och kokerskan för betjänten och betjänten för kusken och kusken för hvem som ville höra på, så att innan kvällen visste hela staden, att Kråmfeldts hade fått en liten gosse, som hade svans.

Somliga sade, att det var bara skämt, men andra, som visste bättre besked, sade, att det var nog så och att den till och med var 3 alnar lång.

Och de funnos, som sade, att den var alldeles ohyggligt lång, så lång som — ja, de kunde nu inte få tag i något tillräckligt långt att likna den vid.

Men alla tyckte de, att det var förskräckligt.

Det skulle Sniggel Snuggel hört. Men han hade i alla fall inte förstätt det om han ock hade hört det, ty han begrep ännu inte hvad människorna sade.

Det gjorde han först längre fram.

Men grefven, han bara tänkte på hur man skulle få bort svansen, ty inte gick det för sig, att en liten grefve Kråmfeldt hade svans. Hu då!

Och han frågade doktorn, som var mycket lärd, om den inte kunde tagas bort.

Men det vågade inte doktorn säga bestämdt. Han fick då först fråga ett par andra doktorer, hvad de trodde, ty han hade inte haft »ett dylikt fall» förr, sade han, och så kom han åter med de andra doktorerna, som också voro mycket lärda.

Och de tittade på Sniggel Snuggel och undersökte hans svans mycket noga.

»Här är folk, som äro förtjusta i min svans», tänkte Sniggel Snuggel. »Hvad sa jag åt farsgubben därhemma.»

Men de voro icke förtjusta i den, därför att de tyckte den var så vacker, som Sniggel Snuggel trodde, utan därför att den var så ful.

Ty det finnes många lärda, som tycka om fula saker.

Och de tittade och funderade och funderade och tittade, och så talade de med hvarandra på latin, ty annars kunde ju grefven ha trott att de icke voro några riktigt lärda doktorer.

»Högst intressant», sade den ena.

»Ett allenastående fall», sade den andre.

»Alldeles min tanke», sade den tredje.

Och så bådo de om papper, bläck och penna, och gingo in i ett annat rum, för att fundera och tala på latin.

När de kommo ut igen, så kunde de säga grefven, hvad svansen hette på latin och det var nu visserligen en tröst, men hur de skulle få bort den visste de icke.

De vågade icke att skära bort den, ty då kunde möjligen pojken dö. Det kunde de icke svara för.

Och det var en förlust för vetenskapen sade de. Och, för resten, om han inte dog, så kanske svansen växte till igen. Det kunde de icke heller svara för.

Man finge vänta och se tiden an, sade de, och så skrefvo de något på ett papper, som man skulle gnida svansen med.

Och så gingo de sin väg.

Och när de kommo hem, så satte de sig ned att läsa i stora böcker, för att få reda på om någonsin en människa hade haft svans.

Och så lämnade de till tidningarna långa beskrifningar.

En sade, att Sniggel Snuggel var »den felande länken» mellan människorna och djuren.

En annan sade, att det icke var någon felande länk utan ett besynnerligt missfoster. Men en lärd doktor, som icke fått vara med och se på Sniggel Snuggel och därför var afundsjuk på de andra, som fått se honom, han skref i tidningarna, att det icke alls var någon svans, utan att de andra inbillade sig det.

Och det var många, som trodde att han hade rätt, och så bildade sig två partier, de, som trodde på svansen och de, som inte trodde på den.

Svans-partiet och *Icke-svans-partiet*.

Och det blef mycket bråk och gräl dem emellan.

Svans-partiet sade, att *Icke-svans-partiet* voro ena dummerjönsar, som inte borde tala om hvad de inte hade reda på.

Och *Icke-svans-partiet* sade, att *Svans-partiet* bara ville nedsätta adelns anseende och därför voro de fosterlandsförrädare.

Men grefve Kråmfeldt förbjöd alla i sitt hus, att tala vidare om svansen, så led var han åt den.

Och när den nu verkligen fanns där och inte kunde ta's bort, så virade man den om lifvet på Sniggel Snuggel, som han hade gjort hemma när det var smutsigt och han inte ville smörja ner den, och när man därpå klädde på honom, så syntes den inte alls och därför blef folk inte klokare på saken förrän flera år senare och då hade man redan ledsnat på att bråka om den.

Men grefvinnan, som var mamma åt Sniggel Snuggel, hon hade blifvit så ledsen, när hon såg hur ful den pojken var, som storken kom med, att hon blef sjuk och dog.

Och alla sade att det var Sniggel Snuggels skuld, för att han var så ful.

Och det fick Sniggel Snuggel höra sedan, när han blef äldre och började förstå människornas språk, och då förstod han också att man skämdes för hans svans.

Det var bestämdt bara afundsjuka.

Naturligtvis kallades han inte längre för Sniggel Snuggel, ty det var ju ett trollnamn, som inte människorna hade reda på, utan han fick heta Adolf Fredrik Bogislaus.

Och Adolf Fredrik Bogislaus växte upp, men trefligt hade han inte, fastän han hade kommit i ett sådant fint hus.

Grefven, hans pappa, tålte aldrig att se honom, och de andra barnen voro så stygga mot honom. Och tjänstfolket var inte bättre.

De visste, att grefven inte brydde sig om honom och därför tyckte de, att de kunde behandla honom hur som helst.

Och aldrig ville någon kyssa honom.

De andra barnen, som voro skära och hvita och som inte hade svans, blefvo både klappade och kyssta, men honom ville ingen ta i, som inte var tvungen därtill.

»O! Ett sådant litet odjur», sade man.

Riktigt svårt hade han det naturligtvis inte, ty fin mat fick han att äta, en mjuk bädd

att sofva i och granna kläder hade han på sig, men det satte han inte värde på, därför att han icke visste hur svårt det var att få slikt.

Han trodde, att alla människor hade det så, och att det skulle så vara.

Han önskade bara att han väl vore hemma igen.

Hur detta skulle kunna gå för sig kunde han emellertid inte fundera ut, ty han hade nästan alldeles förlorat minnet af hur han kom till staden.

Han visste bara, att han var en liten trollunge och att han var där för att visa sin svans. Hur det hade gått till hade han inte klart för sig. Och mera dunkelt blef det för hvarje dag.

Storcken hade han alldeles glömt bort.

När de andra barnen, lille greve Karl Gustaf Adolf och lilla fröken Victoria Wilhelmina, lekte, så fick han inte leka med, ty han var så ful och otäck, sade de.

Och han satt i sin vrå med sitt stora, fula hufvud mellan sina händer och funderade och funderade. Han tyckte precis, som om detta påminde honom om något annat, något, som han inte riktigt visste hvad det var.

Och fasligt ledsamt hade han.

Så skulle han lära sig att läsa, men det gick då alldeles på tok.

Han var dum och mycket trilsk också.

Han ville inte lära sig.

Inte kunde en trollunge behöfva lära sig läsa; hvad skulle det tjäna till!

Och hvarken böner eller hot hjälpte.

När guvernanten sade:

»Nu skall lille greve Fredrik», så kallade man honom i dagligt tal, »säga, hvad detta är för en bokstaf», då svarade han bara ilsket:

»Det vill jag inte».

»Jo, nu skall lilla grefven snällt säga, att det är A».

»Nehej, det är det inte», skrek han och så tog han och kastade boken i golvet.

Och då blef guvernanten ond och låste in honom i en mörk skrub, där han fick stå länge och väl och då tjöt han så det hördes öfver hela huset.

Tjöt tills han inte orkade mer.

Och det tog länge om.

När man hörde honom tjuta sade man: »Nu har han ett af sina anfall igen».

Till sist insåg man, att han inte kunde lära sig att läsa och då sades det, att han var en liten idiot.

Och därför fick han slippa.

Men de andra barnen kunde både läsa, skriva och räkna.

Fast riktigt snälla voro de i alla fall inte.

Ty de voro så fasligt högmodiga, för att deras pappa var så fin och så rik.

Och det var nu fasligt dumt af dem.

Men en vacker dag blef det slut med både det ena och det andra.

Ty grefven, deras pappa blef mycket sjuk, därför att han ätit för mycket fin mat och druckit för många fina viner.

Och det är mycket farligt, sägs det.

Så kommo de där lärda doktorerna, som hade tittat på Sniggel Snuggel, när storken kom med honom, och sågo nu på grefven.

Och de sade åter, hvad det onda hette på latin och gäfvo honom många saker, men det måtte visst inte ha hjälpt, ty en vacker dag så dog grefven.

Och så blef det mycket ledsamt.

Han begrafdes med mycken ståt.

Fin kista med silfverplåt fick han och plymer var det på likvagnen och många vagnar, som följde med.

Lille grefve Karl Gustaf Adolf och lilla Victoria Wilhelmina fingo åka i den första vagnen, men Sniggel Snuggel fick stanna hemma.

Det gick inte an att ta honom med sig, sade man.

Det gjorde honom nu detsamma, ty han begrep inte riktigt, hvad det var fråga om.

Att det var något ledsamt, förstod han nog, ty man grät så mycket, så mycket.

Och mera fick man att gråta för.

Ty, när begrafningen var öfver, så kom det flera herrar, för att skriva och räkna efter om grefven hade lämnat några pengar efter sig.

Och när de hade skrivit och räknat länge och väl, så fingo de reda på, att det inte alls var några pengar kvar.

Grefven hade visst ätit för fin mat och druckit för fina viner.

Och därför måste det fina huset och allt, som fanns i det, säljas.

Hur skulle det nu gå?

Alla tanterna kommo tillsammans, för att öfverlägga om, hvart barnen skulle hän, och till sist kommo de öfverens, att tant Eugenie skulle ta' lille grefve Karl Gustaf Adolf till sig och tant Amalia Albertina skulle ta' lilla fröken Victoria Wilhelmina.

Men Sniggel Snuggel eller Adolf Fredrik Bogislaus, som de kallade honom, ville ingen ta'.

Ingen ville ha den otäckingen hos sig. Han skrämde ju folk från vettet, sade de.

Slutligen enades de om, att de skulle ackordera in honom hos något »enkelt och tarfligt folk», som skulle få betalt för det och där man kanske kunde få bugt på honom.

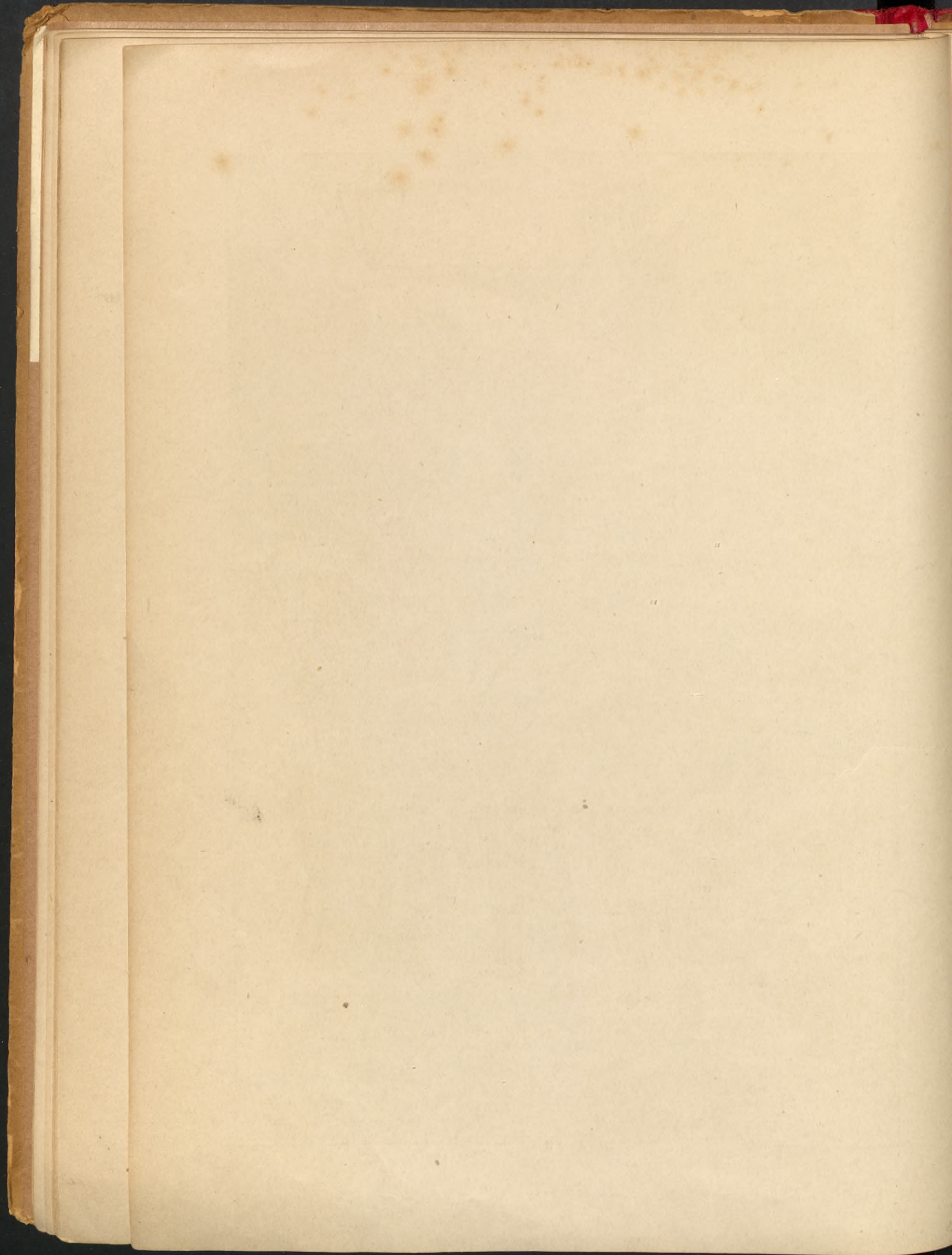
Och så bar det till, att en vacker dag kom en gammal fru och hämtade Sniggel Snuggel med sig.

Och hon förde honom genom många och långa gator, som han aldrig sett förut, ty han hade icke fått komma ut mycket, och när han fick det, var det alltid i en vagn.

Nu fick han se en hel del saker på nära håll, som han förr bara sett genom fönstret.

Och han undrade hvart det skulle bära af.

Men svårt hade han att se riktigt, ty gumman gick fort och, när han ville stanna och se, drog hon honom bara i armen och ropte: »raska på, raska på».

Kanske, tänkte han, är hon angelägen att komma hem och visa min vackra svans.

Dit jag nu kommer, tycker man bestämdt om den.

Det är kanske bara grefvar, som inte tycka om svansar.

Och därför skyndade han också på.

Den enfaldige Sniggel Snuggel!

Till sist stannade de framför ett litet hus, långt borta i staden, och gumman öppnade dörren och skuffade in Sniggel Snuggel, ropande: »in med dig, din otäcking, nu äro vi hemma!»

TREDJE KAPITLET.

Som handlar om hur Sniggel Snuggels svans blir uppskattad till femtio kronor.

Sniggel Snuggel trodde, att dit han nu kom, där skulle man nog värdera hans svans bättre än i det fina huset.

Men därpå blef han duktigt lurad.

På det första stället hade man visserligen skämts för honom för svansens skull, men han hade åtminstone fått fin mat och fått ligga i en god säng.

Där han nu hade kommit blef det annat af.

Dålig mat fick han och litet mat med.

Ingen säng hade han utan fick ligga på golvet i köket, på en madrass.

Och svansen!

Den väckte just ingen förtjusning här heller.

Den gjorde bara förargelse.

Och hade man icke haft betalt för honom, så hade man minsann alls inte låtit honom vara där.

Frun, som hade hämtat honom, hette Carlsson, och hade förr i världen tjänt i grefvens hus och i andra fina hus också.

Nu var hon gift med en skomakare, och de bodde i ett rum och kök, i det lilla huset, som låg i en af den stora stadens utkanter, högt uppe på en backe.

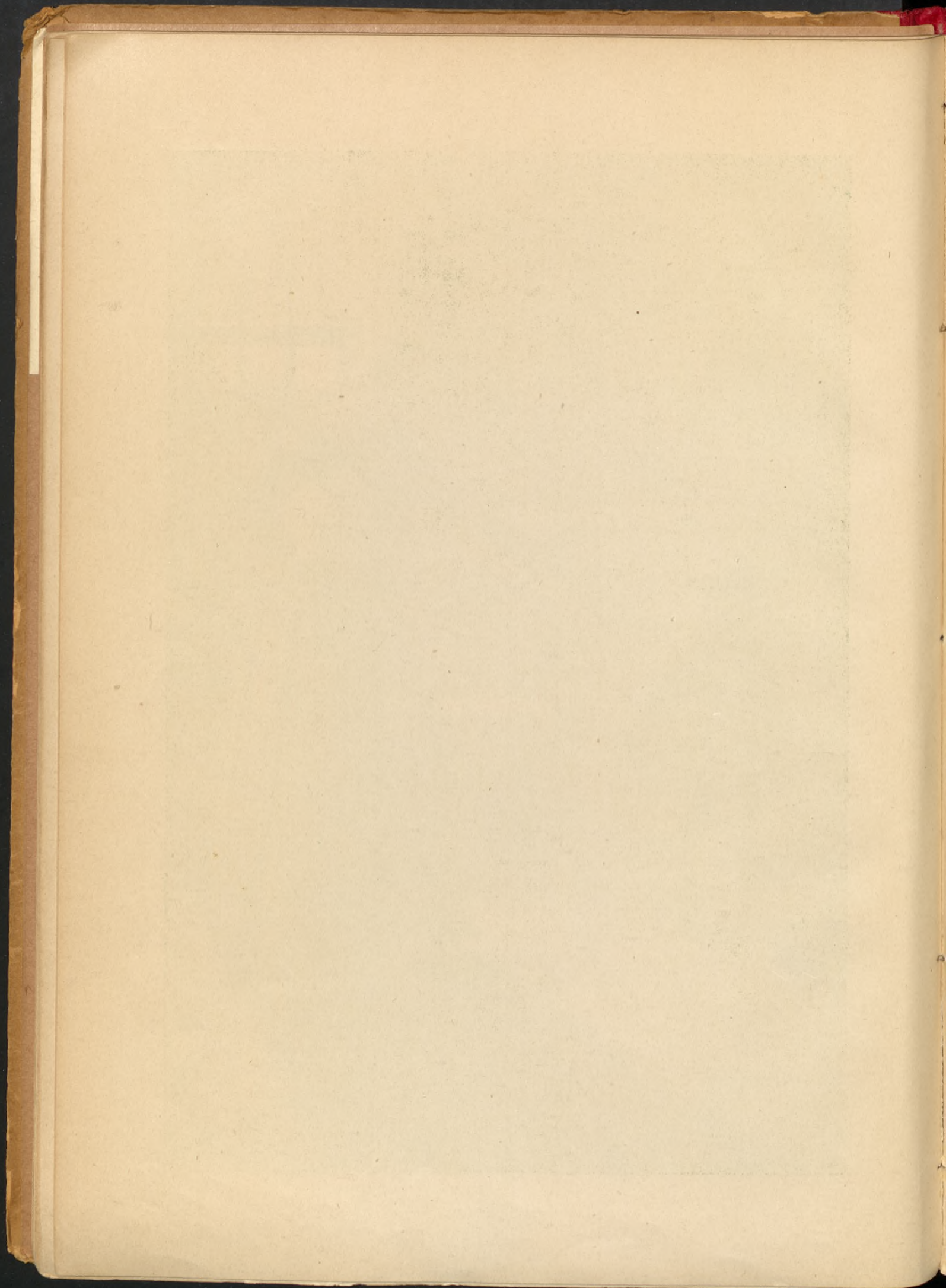
Mycket litet hade de att lefva af, ty skomakaren Carlsson var just icke vidare flitig af sig.

Han gjorde mest ingenting, annat än åt och drack och rökte och läste tidningen.

Frun fick litet hjälp då och då från de fina husen, där hon tjänat, och det var för att hon skulle få litet förtjänst, som man låtit dem få Sniggel Snuggel till inackordering.

I början intresserade man sig nog litet mera för honom än längre fram.

Först och främst var han ju en liten grefve, och de skröto för sina bekanta med att ha en sådan hos sig.

Och svansen var ju i alla fall en märkvärdighet, fastän den var otäck.

Därför skröto de också med den en tid.

När någon kom för att hälsa på skomakarens, så skulle Sniggel Snuggel alltid fram och visa svansen sin.

Och man tittade på den och skakade på hufvudet till en början, men snart blef man mera van och då bara gycklade och hånade man honom för den.

Och de bekanta, som ingen grefve hade att visa upp, de sade:

»Det var just en grefve att skryta med.»

»En idiot och med svans till på köpet.»

»Det är bara för att ingen annan vill ha honom, som ni fått honom.»

Och skomakaren och hans fru insågo nog att så var. Det hade de gjort från första början, fast de tyckte, att de kunde gärna skryta med honom i alla fall. Men nu då de sågo att andra inte läto kugga sig, så blefvo de bara förargade på Sniggel Snuggel, alldeles som om han varit skulden därtill.

Man försökte bara ge honom så litet som möjligt, för den betalning man fick.

Hans kläder gingo sönder och man brydde sig icke om att laga dem, så att trasorna slängde om honom.

Svansen brydde man sig icke heller om att taga vara på.

Den fick hänga ut och släpa på marken.

Och om han hade varit ute någon gång när det var smutsigt, som det ofta var uppe i denna stadsdel, där det bara bodde fattigt folk, så släpade han sin långa svans på golvet, så att det blef långa ränder efter den.

Då blef fru Carlsson ond, må man tro.

»Jaså», skrek hon, »du smutsar ner mitt rena golf, du.»

»Tror du jag skall ligga och skura hvar eviga minut efter din otäcka svans, hvasa?»

Och så fick han stryk.

Fru Carlsson lade inte fingrarna emellan hon, när det gällde.

Till sist slutade han upp med att gå ut, ty han fick inte vara i fred för gatpojkarne.

De sprungo efter honom och ropade, »se på apan.»

Och de djärfvaste drogo i svansen, men sprungo sin väg så fort han vände sig om och hotade dem med handen, ty de visste inte riktigt om han var farlig eller ej.

Men de blefvo djärfvare för hvar gång.

Slutligen sprungo de icke mera sin väg, utan stannade kvar och nöpo och knuffade honom, som elaka pojkar göra.

En dag togo de och bundo fast honom med svansen vid ett staket på en gård och där fick han stå både länge och väl, under det de dansade omkring honom och tjöto allt hvad de förmådde.

Det kallade de att leka indianer och Sniggel Snuggel föreställde deras fånge.
Stackars Sniggel Snuggel.

Hur ofta längtade han icke nu tillbaka till det grefliga huset.

En eller ett par gånger i månaden kom det någon betjänt från de högadliga tanterna och frågade efter Sniggel Snuggel, för att se hur han hade det.

Den blef då bjuden på ett glas öl af skomakaren.

Sniggel Snuggel var just ute då, sade frun, men han mädde mycket bra och därvid fick det bero.

Till sist så frågade betjänten inte en gång efter Sniggel Snuggel utan bara efter ölet.

En dag kom det emellertid till skomakarens en annan besökande, som också frågade efter Sniggel Snuggel.

Det var en lång karl, med elakt utseende och mycket röd näsa. Skomakarfolket kallade honom för »direktörn». Han ville se på Sniggel Snuggel på nära håll.

Han hade sett honom på gatan förr.

Och Sniggel Snuggel fick komma in och visa sig.

»Direktörn» vände på honom och synade honom noga på alla håll och kanter, kände på hans armar och ben och drog honom i svansen.

Så körde de ut honom i köket.

»Det är inte mycket med honom», sade direktörn, »men tjugofem kronor kan jag ge för honom.

»Tjugofem kronor», sade skomakaren, »hvad tänker direktören på, det är för litet för så stor risk.»

»Man kunde ju komma och fråga efter honom.»

»Bah», sade direktören, »det är ingen fara.»

»Säg att han är ute och leker och i värsta fall kan ni ju säga, att han sprungit sin väg. Och när man då annonserar efter honom, så kommer jag och säger, att jag hittat honom. Det är hela saken.

»Ja, det kan nog vara bra», genmälde frun, »men 25 kronor är i alla fall för litet; säg 100 så —»

»Hundra, jag tror ni äro befängda. Ni får ju i alla fall betaldt för honom, som om ni hade honom här, och behöfver inte kosta på honom ett öre och slipper honom till på köpet. Nej inte ett öre öfver 30 kronor.»

»Men tänk på svansen», sade skomakaren, »hvad den kommer att draga folk. Direktören kommer att förtjäna grymt med pengar.»

»Nå, så kör för femtio kronor då, för svansens skull», sade direktören.

Skomakarens pratade och försökte allt hvad de kunde, men direktören gaf inte alls efter. Slutligen gingo de in på hans pris och Sniggel Snuggel blef såld för femtio kronor för svansens skull. Annars hade han inte varit värd ett öre.

Han hade stått och lyssnat vid dörren, men förstod inte riktigt, hvad som var på färde.

Men så mycket förstod han, att det var fråga om hans svans.

Och han hörde särskildt hur »direktören» sade: »Femtio kronor för svansens skull.»
Inte visste han hur mycket femtio kronor var, men det måste visst vara mycket, ty, när han kikade genom nyckelhålet, såg han hur »direktören» lade upp både silver- och kopparslantar på bordet.

Och skomakarens räknade dem.

Så mycket betalte man för hans svans. Här var någon som förstod att värdera den. Han betalte ju en massa pengar för den.

Hvad var det han alltid hade sagt, människorna skulle nog beundra hans svans.

Frågan var bara att träffa på den rätta, och nu hade den rätta kommit.

Och då kråmade han sig, som han förr hade gjort och svängde med svansen.

Det var just den rätta!

Stackars Sniggel Snuggel.

Snart nog kråmar du dig icke mer.

När det blef mörkt på kvällen, kom direktören tillbaka och hämtade Sniggel Snuggel.

Och Sniggel Snuggel var icke ledsen att följa med.

Tvärtom, nu skulle han komma till någon, som riktigt satte värde på hans svans.

De gingo en lång väg genom gator, som Sniggel Snuggel aldrig sett, men öfverallt voro husen små och gatorna smutsiga och dåligt upplysta.

Till sist gingo de in i ett hus och uppför en smal trappa, som var alldeles mörk.

»Direktören» öppnade en dörr och steg in i ett kök, där det luktade mycket illa af stekt fläsk.

Där brann en lampa, som stod på spiselhällen, så att Sniggel Snuggel kunde se hur det såg ut.

Ruskigt var där, mycket värre än hos skomakarens och mycket smutsigare.

På en stol satt en fru och sydde guldstjärnor på en röd kjol och rundt omkring henne på golvet låg en massa trasor af alla möjliga färger, urblekta och nedsolkade.

När »direktören» kom in med Sniggel Snuggel, reste hon på sig och ropade emot dem: »Nå, är du äntligen här med vidundret.»

»Ja, här är han», svarade direktören, »försök nu att göra folk af honom, så att man kan få igen sina utlagda styfrar», och så slängde han Sniggel Snuggel emot frun.

»Nej, har man sett på maken, en så'n svans», ropte hon, »jag som bara trodde du skämtade.»

Så vred och vände hon honom på alla sidor.

»Jo jo, här finns nog något att göra något af», sade hon, sedan hon slutat sin granskning.

Efter det hon och direktörn samtalat med hvarandra en stund i hviskande ton, togo de på sina ytterkläder och sedan de tillsagt Sniggel Snuggel att icke röra sig ur fläcken, utan bli där han var, så vida han icke ville ha armar och ben afslagna, så gingo de ut och läste dörren efter sig-

När de hade gått sin väg, började Sniggel Snuggel, som tyckte detta var ett besynnerligt emottagande på ett ställe, där man hade betalt för hans svans, att nogare se sig omkring.

Utom stolen, som frun suttit på, fanns där ett par likadana stolar till samt några stora kistor.

Några andra möbler funnos icke där.

Omkring väggarna stodo och hängde en del tunnband med och utan silkespapper, hvitmålade käppar och stegar.

Sniggel Snuggel såg förvånad och nyfiken på allt detta. Han såg nogare på de där trasorna, som lågo på golvet, och fann då, att de voro kläder, röda kjolar, blåa byxor, gröna jackor och många andra plagg, som han inte visste hvad de voro för ena.

På de flesta voro sydda guld- och silfverstjärnor, som glittrade mot lampskenet.

Så granna kläder tyckte Sniggel Snuggel sig aldrig hafva sett förut.

Inte en gång hos grefvens.

Tänk om han skulle få på sig dessa fina kläder.

Tänk om han skulle ta och försöka dem nu.

Han sökte ut en af jackorna, den grannaste af dem alla, och satte den på sig. Det var en grön jacka med många guldstjärnor på. Den var alldeles för stor åt honom, nästan som en rock, och armarna räckte långt öfver händerna, men han tyckte, att han aldrig i sitt lif varit så fin och sträckte på sig och vände sig om, för att se om hans svans tog sig bra ut i den nya kostymen.

I detsamma öppnades en dörr, som förde till ett rum bredvid köket, och då han vände sig om, för att se hvem det var, hörde han ett förskräckt skrik och hur dörren smälldes igen.

Han sprang till dörren och öppnade den och tittade in i ett litet rum, som var tarfligt möbleradt och där det luktade af instängd luft.

Rummet var upplyst af en lampa och vid dess sken såg han en liten flicka med stora blå ögon och gult hår, som hängde ned på hennes axlar. Hon var mycket liten och mager och illa klädd.

Det var hon som hade skrikit.

Så fort hon såg Sniggel Snuggel komma in, skrek hon till igen, sprang bort i ett hörn och satte sina händer för ögonen.

»Gör mig inte illa, gör mig inte illa, jag ska' vara så snäll», skrek hon.

Sniggel Snuggel tittade förbluffad på henne en stund och sade därpå:

»Jag är inte farlig alls, kom och se så fin jag är och så'n vacker svans jag har.»

»Usch då, nej då, låt mig vara», skrek den lilla flickan.

Sniggel Snuggel, han tyckte det var lustigt, att hon skulle vara rädd för honom och kunde inte förstå hvarför, utan tog henne i armen och drog ut henne i köket, där det var bättre ljus.

När de kommo ut i köket släppte han henne och då ville hon springa sin väg strax igen, men han ställde sig i vägen för henne och sade:

»Var inte rädd, jag är inte farlig.»

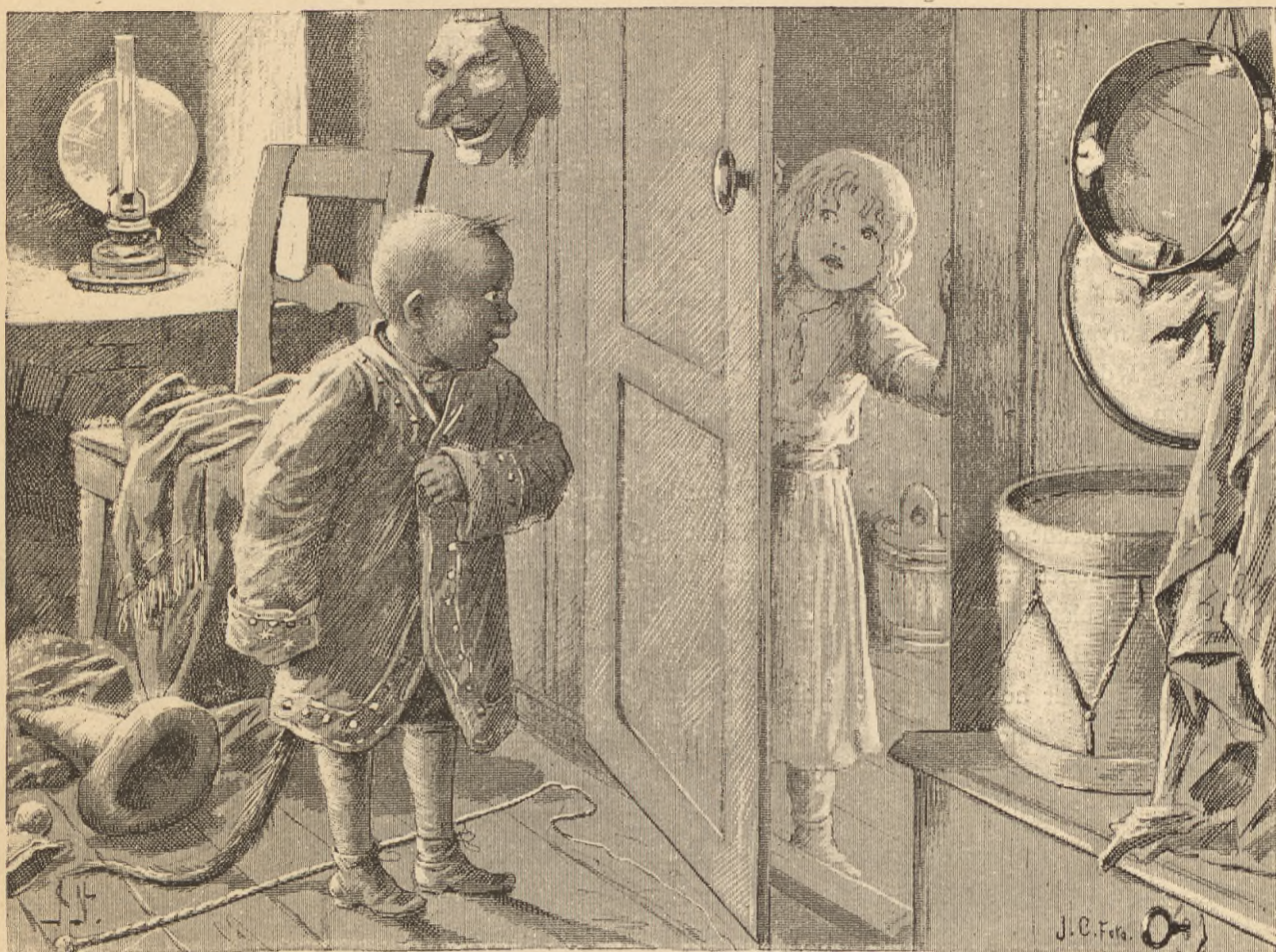
Först vågade hon knappast se på honom, utan sprang så långt ifrån honom hon kunde, men, då hon såg, att han inte gjorde henne något ondt, fattade hon så småningom

mod, torkade sina tårar och kom något närmare, fast mycket försiktigt, precis som om han varit en stor hund, som kanske kunde bitas.

»Ser du, så'n svans du», ropte han och svängde med den.

»Hu då! så otäckt», skrek hon och sprang tillbaka.

»Sjåpa dig inte», sade Sniggel Snuggel, »är den inte vacker?»

»Nej då, den är så ful», sade den lilla flickan, »och du är också ful, åh, så ful och elak».

Då blef Sniggel Snuggel så ledsen, att han började att storgråta.

När den lilla flickan såg detta, vardt hon mindre rädd.

Hon tänkte kanske, att när han gråter, är han bestämdt inte farlig.

Hon kom närmare och såg på honom, först med förvåning och se'n med medlidande.

»Hvarför gråter du? Är du ledsen?» frågade hon.

Sniggel Snuggel hörde upp att gråta men svarade ingenting, utan satt och såg sur ut.

»Hvad heter du?» frågade flickan.

»Fredrik», svarade Sniggel Snuggel trumpet.

»Jag heter Gerda, jag», sade hon. »Hur gammal ä' du?»

»Vet inte», svarade han och tittade upp.

»Vet du inte, det var lustigt. Jag är nio år. Hvad ska' du göra här? Ska' du dansa på lina du också?» fortsatte hon.

»Dansa på lina, hvad ä' det för något?» frågade Sniggel Snuggel.

»Nej, men vet du inte det. Hvad ska' du då här att göra?» sade Gerda och såg ytterligt förvånad ut.

»Han, som kom hit med mig, tyckte så mycket om min svans, att han betalade mycket för den. Så mycket», sade Sniggel Snuggel och gjorde en rörelse med sina händer, för att visa henne hur mycket det var.

»Det var rysligt mycket pengar, så mycket, att de inte fingo plats i ett rum», fortsatte han.

Han tyckte att han gärna kunde ta till ordentligt, för att hon skulle sätta värde på hans svans till sist.

»Är det en riktig svans då?» frågade hon misstänksamt.

»En riktig svans!» ropade Sniggel Snuggel hänfullt, sprang upp och svängde på sig, så att svansen slog omkring honom.

Gerda drog sig förskräckt tillbaka, som om hon varit rädd, att den skulle röra henne.

»Gerda», ropade Sniggel Snuggel, »är den inte fin, hva?»

Hon bara ruskade på hufvudet, men kom närmare.

Till sist vågade hon röra vid hans svans med handen, men mycket varsamt som om hon hade varit rädd att bränna sig.

»Gör det ondt?» frågade hon,

»Ondt! Visst inte, så dum du är», sade Sniggel Snuggel.

»Jag undrar hvad du ska' göra», sade hon eftertänksamt och rynkade lillgammalt på sin panna. »Vänta, nu vet jag, det japanesiska bamburöret; åh, då slipper jag», ropade hon och slog ihop sina små händer.

»Slipper, hvad?» frågade Sniggel Snuggel förbluffad.

»Åh, nu är det du, som är dum», sade hon, »men har du aldrig gjort konster?»

»Konster?»

»Ja! Jag gör alltid konster, går på lina, hoppar öfver stolar, bamburöret och sän't. Och så många människor som se på. Här ska' du få se.»

Så tog hon en af de hvitmålade stolarna och hoppade, vig som en katt, upp på ryggstödet, slog en volt och kom ned på fötterna igen, i det hon skrattande ropade: »Gör nu du detsamma.»

Sniggel Snuggel, som förvånad sett på henne, tänkte, det måtte inte vara svårt. När en sådan där liten flicka kan göra det, så måste väl jag med min svans kunna det.

Han sprang därför och försökte hoppa upp på stolen, som han sett henne göra, men ovan som han var, stötte han ikull den, föll och slog sig och började stortjuta.

»Oj, så tung du är», ropte Gerda, »du kan ju inte alls, tänk så mycket stryk du skall få när du skall lära dig.»

Men Sniggel Snuggel hörde inte på henne, utan fortsatte att tjuta, där han satt på golvet och gned sitt hufvud.

»Gjorde du dig mycket illa?» frågade hon och kom fram till honom.

»Uhu! Uhu! Uhu!» var Sniggel Snuggels svar.

Han hade fått en stor kula i pannan.

»Stackars du», sade Gerda, och så gick hon och tog en skål med vatten, lade sig på knä framför honom och blötte på, där han slagit sig.

Sniggel Snuggel upphörde så småningom att gråta och tittade på Gerda förvånad.

Det var i alla fall en snäll flicka han träffat på.

»Stackars du», sade hon, »du får allt mycket stryk, innan du kommer att lära dig», och så skakade hon på sitt lilla ljuslockiga hufvud.

FJÄRDE KAPITLET.

Som handlar om en marknad och svansmänniskan från Afrikas skogar.

Det var en liten stad, och midt i den lilla staden var ett stort torg, och på torget hade man slagit upp en mängd tält och stånd, ty där var marknad som det ofta är i små städer.

Och därför hade det kommit mycket folk dit från andra orter, för att köpa och sälja, som man gör på marknader.

Och mycket fanns där att köpa och sälja. Där fanns hästar, stora och små, svarta och grå och spräckliga också, och de stodo alla på en plats och stampade och gnäggade. Och när någon kom för att köpa en häst, så sade den, som skulle sälja den, att hans var den bästa, för att han skulle få bra betalt för den. Och den som skulle köpa, han sade att den var nog den sämsta af alla hop.

Det sade han, för att han skulle få hästen för godt pris. Och så prutade de i kull hvarandra och tittade hästen i mun, för att se hur gammal han var förstås, och, när de så till slut kommit öfverens om handeln, gingo de in på krogen, som låg strax bredvid, och togo sig ett glas, och hvar och en tyckte, att han riktigt lurat den andre. Och därför voro båda två belåtna.

Så dumma voro de.

Oxar och kor funnos där också och får och svin och ankor och höns, och allesamans höllo ett fasligt väsen, så man kunde bli yr i hufvudet däraf.

På torget, i stånden och i bodarna fanns det också mycket att köpa.

I ett stånd fanns där byxor och rockar och i ett annat fanns där halsdukar, sjalar och band.

I ett fanns det bara stöflar och skor och åter i ett annat pepparkaksgubbar och karameller.

Och undan gick det med handeln.

Mycket bondfolk hade kommit in till staden och de gingo omkring och höllo hvarandra i händerna, för de voro rädda att tappa bort hvarandra i trängseln. Och när far hade sålt en af sina oxar, så köpte han en sjal åt mor och så gick han in på krogen och drack med de andra gubbarne.

Och mor, hon köpte kaffe och annat med och bondpojkarne köpte band och karameller åt bondtöserna.

Småbarnen, de fingo en pepparkaksgubbe eller en trumpet.

Så hvar och en fick något.

Mycket fanns där att se på också.

På en stor äng, som låg nära torget, funnos många tält uppslagna, där man kunde få se både ett och annat.

Där fanns en cirkus, fast endast med *en* häst och den var till på köpet halt, men det var i alla fall en cirkus.

Och en sådan fick man inte se alla da'r i den lilla staden.

En panorama fanns där också, där man fick se i många hål på väggen, hur tyskarne slogos med fransmännen och hur ryssarne slogos med turkarne.

Och hvar och en, som gick in, fick en present, så där var alltid fullt med folk.

Så fanns där lyckans stjärna och världens tyngsta dam, fröken Carolina, och hon var visst fasligt stor, om man fick döma efter en målning, som hängde utanför tältet, där hon förevisades.

När bönderna stannade utanför och undrade om de inte skulle gå in och se på henne, då kom den, som visade henne, ut och ropade: »Kommen in, mina herrar och damer, endast tjugofem öre, för att se världens största dam, fröken Carolina, hon väger 428 och ett halft skålpund. Hon lyfter två fullvuxna karlar på rak arm. Stigen bara på, det kostar endast tjugofem öre.»

Och bönderna drogo fram sina tjugofemöringar och gingo in.

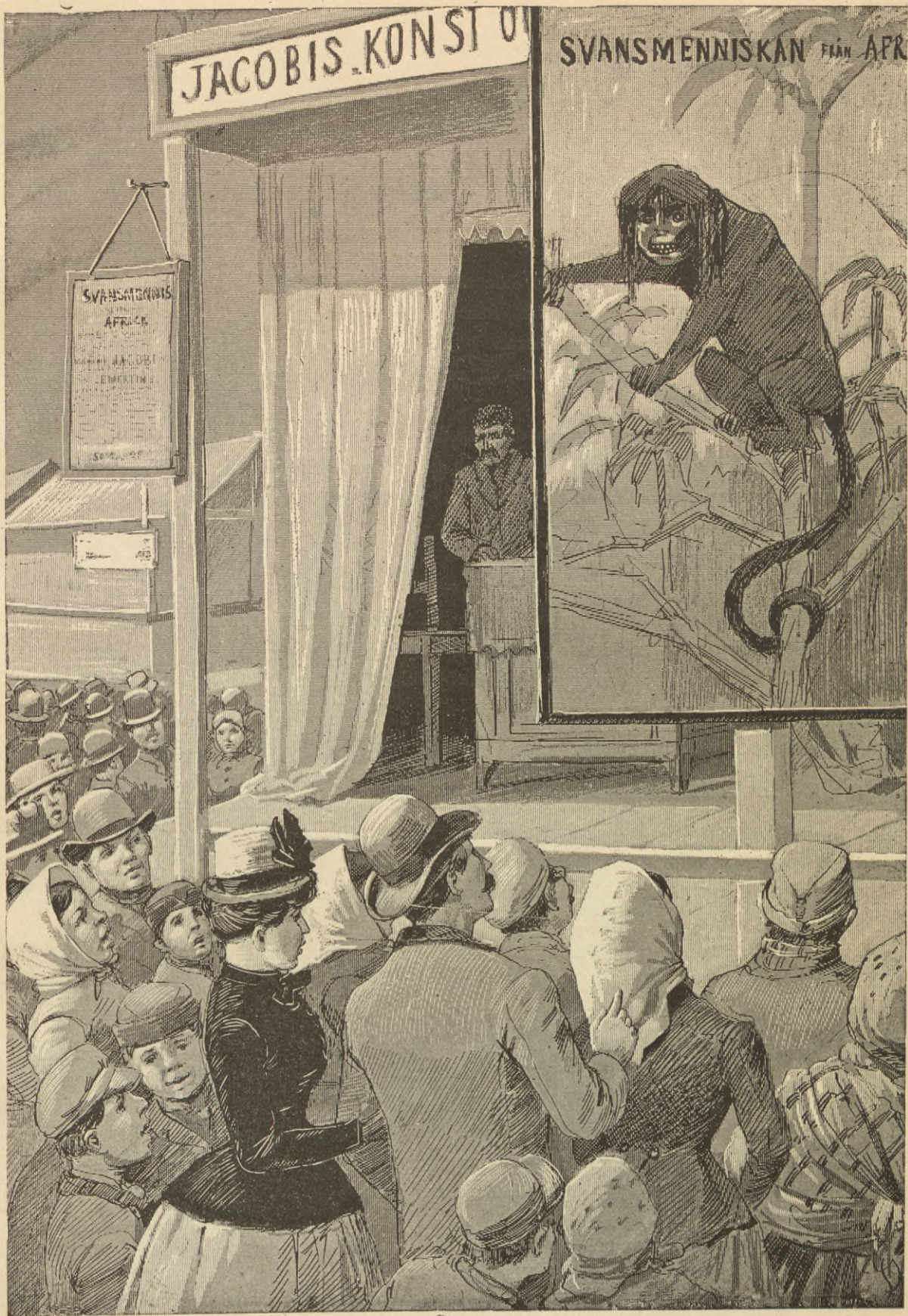
Så fanns där en karusell, där en massa trähästar gingo rundt, under det folk sutto på dem och under det ett stort positiv spelade valsen ur »Läderlappen».

Det var mest ungdom, som åkte, och de förde mycket väsen. Pojkarne sjöngo till musiken och flickorna skreko, därför att de hissade, när det gick för fort.

Och undan gick det med besked.

Men allra mest med folk var det i alla fall inuti och utanför ett tält, som kallades för:

"Jacobis Konst- och Varietéteater".

Utanför hängde ett stort plakat, där den, som kunde läsa, fick veta hvad man fick se därinne.

Där uppträdde »Madame Jacobi i sina oöfverträffliga produktioner och jonglörkonster».

»Den 3-åriga lilla fröken Emertine dansade på ståltrådslina, och signor Jacobi och den lilla 3-åriga Emertine uppträdde tillsammans i sina oförlikneliga evolutioner med det japanska bamburöret.»

Till sist förevisades »världens 8:de underverk, som uppträdt inför alla Europas kungar och furstar, nämligen svansmänniskan, från Afrikas urskogar, hvars hitförande varit förenadt med ofantliga kostnader och stor lifsfara.»

»Svansmänniskan skulle utföra en mängd svåra konststycken inför den högt ärade publiken.»

En stor grann plansch fanns där också. Midt i en stor skog af blågredelina träd satt någon, som till hälften liknade en apa och till hälften en hund och som hade en förfärligt lång svans, hvilken den virat om ett af träden.

Det var svansmänniskan.

Stackars svansmänniska!

Stackars Sniggel Snuggel.

Ty svansmänniskan var naturligtvis ingen annan än Sniggel Snuggel, som skomakaren sålt till »direktören» för 50 kronor.

Nu kallade »direktören» sig för Jacobi, ibland hette han Mariani och stundom något annat. Det var alldeles som det föll sig.

Och den »3-åriga» Emertine var ingen annan än vår bekanta lilla Gerda, fast hon visst var äldre än 3 år. Hon var ju 9 år gammal.

Men konstmakaren tyckte det var så bra att säga, att hon var bara 3 år.

Det gjorde alltid effekt.

Men mest effekt gjorde i alla fall svansmänniskan.

Ty en riktig svans hade han, om än icke fullt så lång som på planschen, och en människa var det, ty han kunde ju tala som annat folk.

Det berättade de, som hade varit inne, för dem, som ännu inte varit där.

Och då skulle dessa också in för att se.

En del sutto på bänkar och gungbräden, som kallades för 1:sta plats och det kostade 50 öre,

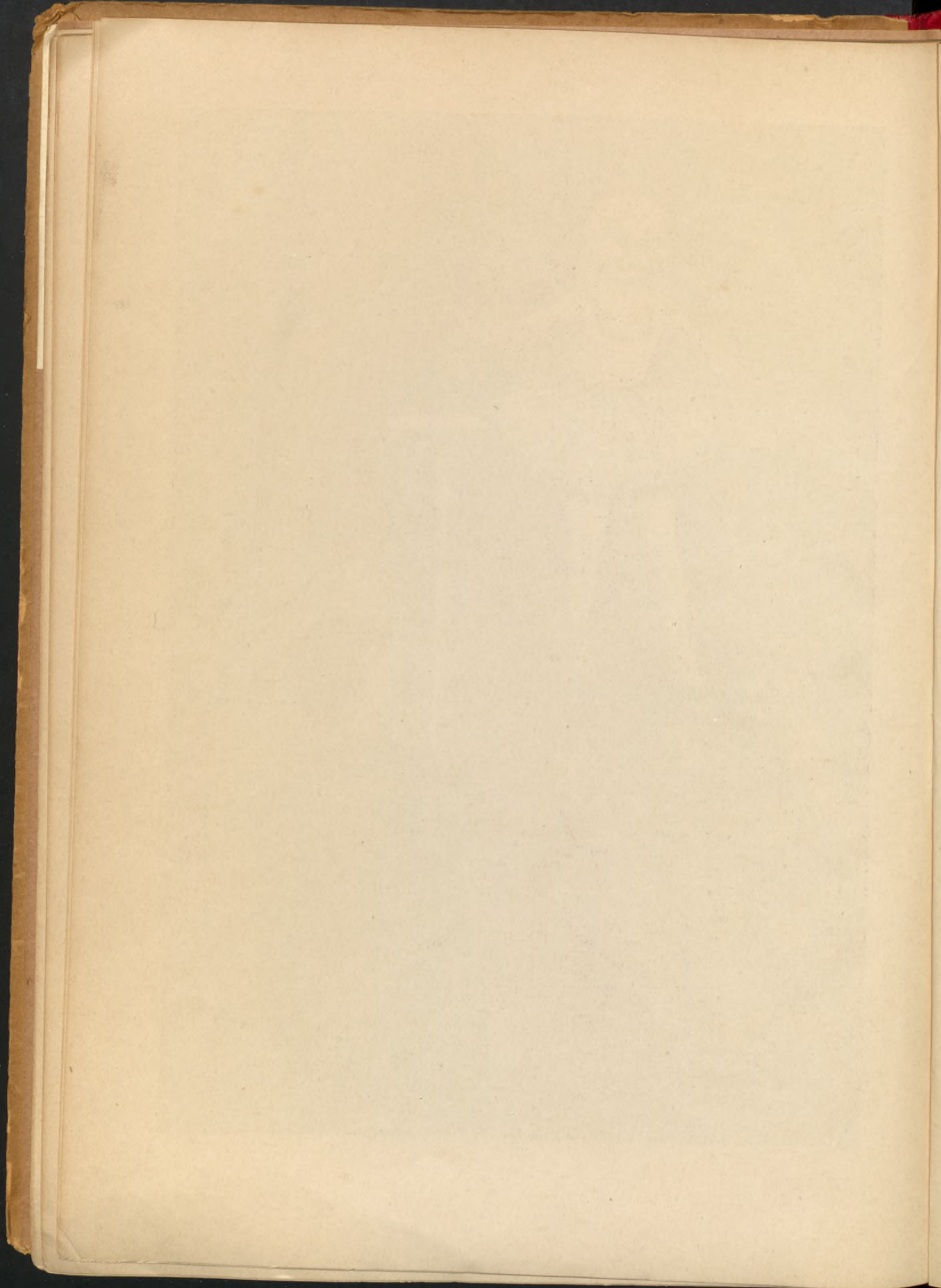
Resten fingo stå och sträcka på halsarna, för att se och det var 2:dra plats och kostade 25 öre.

Madame Jacobi var nu inte så särdeles märkvärdig att se på.

Hon bara kastade med några messingskulor och tallrikar i luften och skrek »häj», när de kommo ned igen och hon tog emot dem.

Därför var det icke heller många som klappade i händerna åt henne när hon slutat.

Och då blef hon ond och tänkte: »sådana bönder», men säga det, vågade hon naturligtvis inte, utan hon såg helt förnöjd ut och smålog och neg, när hon gick ut och genom ett förhänge försvann in i ett litet tält bakom det stora, där folket satt.

Men när hon kom ut, då vågade hon vara ond och tog den lilla Gerda, som höll på att taga på sig sina skor, i armen och skrek till henne:

»Skynda på, ditt otäcka stycke, så du kommer in någon gång.»

Och Gerda skyndade sig allt hvad kon kunde och vågade icke skrika, fast det gjorde ondt i armen, ty då hade hon fått stryk.

Så fick hon gå in, för att dansa på lina.

Signor Jacobi tog henne i handen, för att föra in henne.

Innan de kommo in, nöp han henne i armen och sade:

»Se nu glad ut, annars får du smörj när du kommer ut igen.»

»Ja, det kan du lita på», sade madame Jacobi.

Och lilla Gerda försökte se så glad ut som möjligt, fastän hon skakade i hela kroppen, både för det hon var rädd att ramla ned och slå sig, och därför att hon frös, ty hon var fasligt tunnt klädd, i trikåer och en blå gördel med silfverstjärnor om lifvet.

Stackars liten.

När hon kom in, neg hon så djupt och smålog så vackert.

Jacobi hjälpte henne upp på linan, sedan han strukit krita på hennes skosulor.

Så började hon gå ut på linan, som skar in i hennes stackars små fötter, och det gjorde så ondt, att tårarna stodo henne i ögonen.

Men glad fick hon se ut, annars hade hon fått stryk.

Och hon gick fram och åter flera gånger och svängde om och hoppade och dansade, under det hon höll jämvikten med sina små armar.

Och under linan gick Jacobi och följde henne med ögonen hela tiden, så att publiken trodde, att han var fasligt rädd om henne.

Men i det lilla tältet fanns det ett par ögon, som genom ett hål på förhänget oroligt följde alla hennes rörelser däruppe på linan. Det var ett par små fula ögon, som satt i ett otäckt fult hufvud. Det var Sniggel Snuggels ögon. Så rädd han var, att hon skulle ramla ned!

Stackars Sniggel Snuggel, han var så förtjust i Gerda, ty hon var den första människa, som icke varit elak mot honom, fast hon varit rädd för honom i början. Men det var hon icke nu mer, då hon såg, att han icke var farlig.

När hon hade slutat, hoppade hon ned och Jacobi tog emot henne i sina armar, för det såg så ömt ut.

Och publiken klappade händer och stampade och lilla Gerda kysste på hand och neg djupt till tack.

Nu behöfde de icke hota henne med stryk, för att hon skulle se glad ut.

Nu var hon glad, därför att det var öfver.

Och några af publiken, som tyckte att hon »såg söt ut», kastade åt henne ett par pepparkakor, som de köpt på torget.

Hon tog upp dem och neg vackert, för att tacka, fast hon visste, att hon icke skulle få behålla dem själf, ty, när hon kom ut igen, ryckte madame Jacobi genast dem från henne och stoppade dem i en kista.

Hon tyckte också om pepparkakor, fast publiken icke gaf henne några.

Knappt fem minuter fick lilla Gerda hvila sig.

Trött som hon var, måste hon in återigen och tillsammans med Jacobi utföra »det Japanesiska bamburöret». Det var ännu värre än att dansa på lina.

Ty det »Japanesiska bamburöret» var en stor stång, hvars ena ända Jacobi satte fast i ett bälte, som han hade om lifvet, och så fick lilla Gerda klättra upp och göra konster i den andra ändan, högt uppe i luften.

Hon var så rädd, så rädd att ramla ned. Men hon var tvungen att gå upp, annars hade hon fått stryk.

Och äfven nu stod Sniggel Snuggel och kikade genom förhänget upp mot tältets tak, där hennes lilla ljuslockiga huvud syntes högt upp vid ändan af stängen.

Till sist skulle Sniggel Snuggel in, »Svansmänniskan från Afrikas urskogar.»

Alldeles naken hade de klädt af honom och bara satt ett rödt skynke om lifvet på honom

Men in måste han och göra sina konster.

Hoppa genom tunnband, slå kullerbyttor, klättra på stegar och mycket annat, som Jacobi hade lärt honom, under det han piskat honom så mycket han förmått.

Och under det Sniggel Snuggel hoppade och gjorde sina konststycken, gick Jacobi omkring med en stor piska i ena handen och ett ridspö i den andra.

Och ibland fick Sniggel Snuggel en klatsch på sina bara ben, så det sved i skinnet.

»Han är mycket vild, mitt herrskap», sade Jacobi.

Stackars Sniggel Snuggel, han var så lagom vild nu.

Men bondfolket satt och gapade förvånade på detta vidunder, som hade svans och i alla fall var en människa.

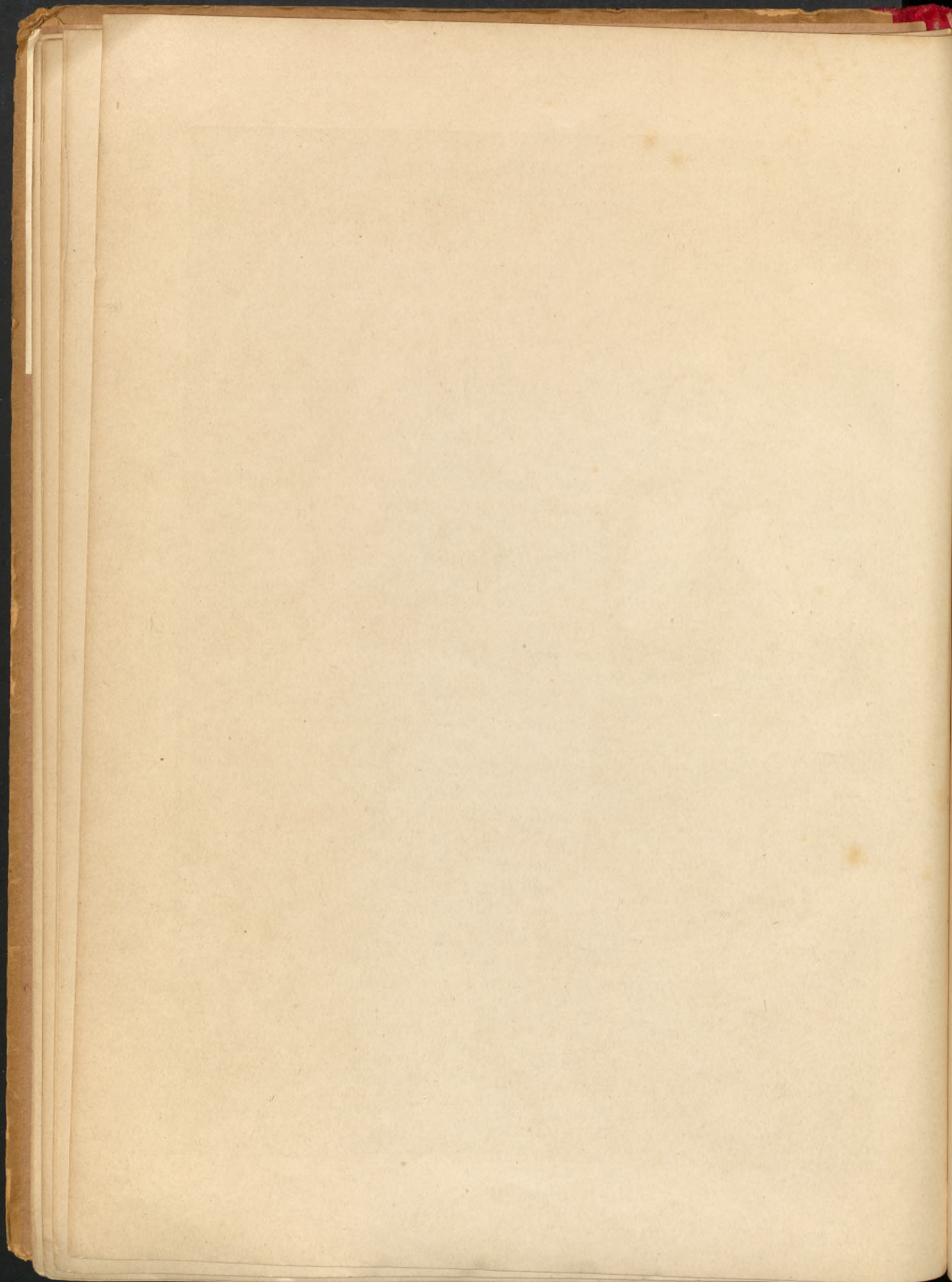
Så skulle de se på honom på nära håll, på det de måtte veta, att det var en riktig svans och inte en konstgjord en.

Ty bönderna äro misstrognas af sig, därför att de äro så vanda att blifva lurade. Och då fick Sniggel Snuggel gå fram till dem, som sutto på bänkarna och visa sig och säga: »god dag», »hur mår ni, jag är från Afrika» och dylikt, som Jacobi sagt att han skulle säga.

Och somliga sutto bara och stirrade på honom af förvåning, när de sågo och hörde, att detta lilla odjur verkligen var en människa. Andra blefvo så rädda, att de förskräckta drogo sig tillbaka.

Några bondgummor skreko högt af rädsla bara han kom intill dem och trodde, att han skulle bitas.

Och några okynniga pojkar drogo honom i svansen, när han vände ryggen till, för att känna om den satt fast.

Men, när han då vände sig om och tittade på dem, trodde de han ville bitas och då drogo de sig undan.

Och Jacobi ropade, »akta Er, mitt herrskap, han är mycket vild.»

Och så klatschade han honom igen med piskan.

Han var visst icke vild. Han var bara ledsen.

Ändtligen tog då föreställningen slut och det blef ett par timmars uppehåll fram på e. m., ty då skulle Jacobis äta.

De satte sig på en kista och togo och gluffade i sig litet af hvarje, som de hade tagit fram ur kistan. Och så drucko de brännvin ur en stor butelj.

At Gerda och Sniggel Snuggel gåfvo de en half kaka groft bröd och en gammal härsken sill.

Visst var det dåligt. Brödet var så hårdt, att de knappt kunde få sönder det, och sillen var så salt, att det sved i halsen på dem, men de voro så hungriga och därför åto de så mycket det fanns däraf.

Men när Jacobis hade ätit, ville de ha mer brännvin och då skickade de Gerda att hämta sådant på krogen i en stor butelj.

Sniggel Snuggel kunde de naturligtvis inte skicka, ty då hade ju folk kunnat få se honom på gatan utan betalning och det ville de visst icke.

Under det Gerda var borta, gick Sniggel Snuggel ut och satte sig i det stora tältet och funderade hur han skulle komma bort därifrån.

Han skulle hem; men hvar var han hemma? Inte var det hos skomakarens och inte heller i det stora fina huset hos grefvens. Nej, det var någon annan stans.

Han erinrade sig dunkelt något om ett berg och en skog, men någon riktig reda fick han inte därpå.

Så kom Gerda tillbaka med brännvinet åt Jacobis.

Hon gick fram för att titta på honom och se efter om han grät, ty hon tyckte det var synd om honom, men i detsamma föll hon ikull och slog sönder buteljen mot en af bänkarna och allt brännvinet rann ut.

Illa slog hon sig, den lilla, men det brydde hon sig föga om.

Hvad var det mot allt stryk hon skulle få.

Sniggel Snuggel flög upp förskräckt, när han hörde glasskärfvorna skramla och såg genast, hvad som hade händt.

Och det gjorde också Jacobi och hans fru, när de rusade ut från det lilla tältet, där de hade hört bullret.

»Jaså», ropade han, »du går och slår ut mitt brännvin, du. Jag skall lära dig jag.»

Och så sprang han in efter en stor käpp. Sniggel Snuggel tittade ängsligt på Gerda, som stod och darrade i hela kroppen.

De visste, att nu gick det icke af för *litet* stryk.

Jacobi kom nu med käppen och tog fatt i Gerda, för att börja slå henne, då Sniggel Snuggel sprang fram och ropade: »Låt bli henne, slå henne inte, det var inte hon, som gjorde det. Det var jag med min svans.»

»Jaså, det var du, din otäcking», skrek Jacobi, »det kunde jag just tänka mig. Ja, då ska' du få, och det ordentligt ändå.»

»Ja, ge honom riktigt, det förtjänar han», sade frun.

Lilla Gerda var så förskräckt, att hon icke kunde säga något, utan kröp darrande bort i en vrå.

Men Jacobi slog Sniggel Snuggel.

Stryk hade Sniggel Snuggel fått förut, men aldrig så mycket.

Jacobi slog honom så mycket han orkade och se'n tog frun vid och de slogo Sniggel Snuggel, så att blodet flöt.

Men han skrek inte, utan bet bara ihop sina små tänder.

När till sist ingen af dem orkade mera, slängde de honom ifrån sig och gingo ut för att dricka.

De skulle ha något att styrka sig med efter så mycken ansträngning.

När de hade gått, satte sig Sniggel Snuggel upp och gned sin arma rygg.

Stackars Sniggel Snuggel.

Och lilla Gerda satt ännu förskräckt kvar i sin vrå.

Men, rätt som det var, sprang hon upp och till Sniggel Snuggel, slog sina magra armar om hans hals och tryckte en kyss på hans fula mun, och två stora tårar tillrade ned för hennes kinder.

Inte längre stackars Sniggel Snuggel. Nu var förtrollningen löst.

Han tänkte inte längre på sin rygg.

Han sprang upp, tog Gerda i famn och ropade: »Tack, tack, nu skall jag hem», och så sprang han ut.

Och lilla Gerda såg förvånad efter honom och sprang sedan ut, för att se, hvart han tog vägen, men han var redan borta.

Då gick hon tillbaka till tältet och satte sig igen i sitt hörn och grät bittra tårar. Grät, för att den fule Sniggel Snuggel, som ingen kunde med, hade gått ifrån henne.

Men Sniggel Snuggel måste gå, ty nu skulle han hem. Hem till trollpappa och trollmamma och de andra trollungarne i berget.

Nu kom han ihåg allting tydligt och klart.

En snäll och vacker människa hade kysst honom för hans egen skull, utan att han bedt därom.

Det var ju villkoret och därför sprang han.

Det hade redan börjat att skymma, så att det var ingen, som såg honom, utom en liten fet hund, som sprang och skällde efter honom en stund, men den tröttnade snart,

Sniggel Snuggel.

för att han var för fet. Därför vände han gläfsande om. Men Sniggel Snuggel sprang vidare.

Han kom så ut på landsvägen, där telegrafstolparna stodo i en lång rad, med trådarna spända emellan sig.

Och han kom nu ihåg, att han sett dem förut, när han kom till den stora staden.

Han måste då vara på rätta vägen hem, trodde han.

Och på telegrafråden sutto en hel mängd skator, som pratade och skrattade.

»Se, där kommer Sniggel Snuggel», ropade de.

»Skynda dig hem, gå bara på», sade de.

Och Sniggel Snuggel, som nu igen förstod hvad djuren sade, hvilket han glömt bort förut, när han var hos människorna, nickade vänligt åt dem och påskyndade sina steg, under det hans långa svans släpade i dammet på vägen.

Det började mörkna.

I en liten stuga, som låg ett stycke från vägen, såg han hur de tände ljus och han hörde kyrkklockorna i den lilla staden slå 7.

Så kom han fram till skogsbrynet.

Där innanför låg granskogen mörk och dyster.

Sniggel Snuggel var visserligen en trollunge, men han hade varit för länge bland människorna, för att icke några människovanor skulle sitta i honom ännu, äfven sedan förtrollningen var bruten.

Därför var han rädd att gå in i skogen, som människorna ofta äro, när det är mörkt.

Men han gick i alla fall, ty han skulle ju hem.

I halfmörkret sågo träden så besynnerliga och hemska ut och ibland prasslade det till i någon buske.

Då sprang Sniggel Snuggel så fort han orkade.

Men det var ingenting att vara rädd för, ty antingen var det någon gren han stötte till när han sprang förbi eller någon fågel, som han skrämt upp.

Ju längre han sprang, desto mörkare och tätare blef skogen. Och det susade så hemskt i träden och Sniggel Snuggel vardt allt räddare och sprang alltjämt.

Till sist orkade han icke längre, utan blef tvungen att, aldeles andfädd och uttröttad sätta sig på en sten. Och han började gråta så bittert.

Tänk om han inte skulle hitta hem. Men bäst han satt där och grät, hörde han ett sakta knaprande ofvanför och en röst som ropade: »Sniggel Snuggel.»

Han tittade upp och såg högt uppe på en gren en liten brun ekorre, som hoppade fram och åter.

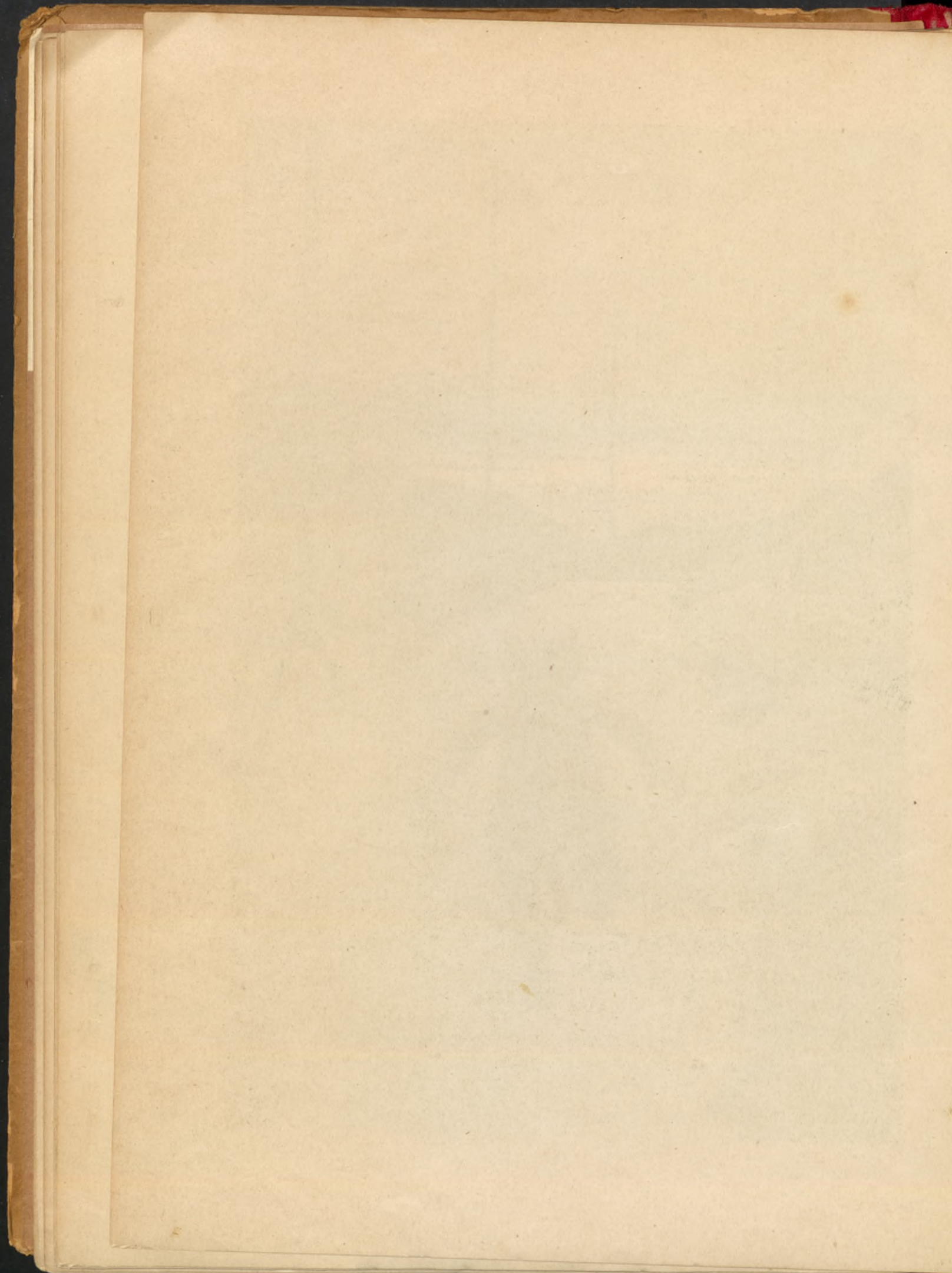
»Hvarför gråter du, Sniggel Snuggel?» frågade ekorren.

»Uhu! Jag kan inte hitta hem, uhu», svarade Sniggel Snuggel.

»Gråt inte, jag skall visa dig vägen», sade ekorren, »följ bara efter mig.»

J.C. Foto.

Och så hoppade han i väg.

Då steg Sniggel Snuggel upp och torkade bort sina tårar. Han var inte rädd längre, ty nu hade han ju sällskap.

Ekorren hoppade från gren till gren, från träd till träd, och Sniggel Snuggel följde efter så fort han förmådde. Ty ekorren var rask uti vändningarne, som ekorrar vanligen äro.

Ibland förlorade Sniggel Snuggel honom ur sikte och då var han åter igen nära på gråtfärdig, men ekorren ropte: »Hitåt, denna vägen», och då repade Sniggel Snuggel mod och skyndade på, fast han var trött och fast att hans små fötter gjorde så innerligt ondt.

Men han skulle ju snart vara hemma.

Så småningom började skogen på att glesna och det syntes, att den snart skulle ta slut.

Då stannade ekorren: »Nu kan jag icke följa dig längre, nu måste jag vända om», sade han.

»Hvart skall jag då taga vägen», snyftade Sniggel Snuggel, som nästan släpade sig fram.

»Det är lyktgubbarne i kärret, som hålla bal i afton. Gå dit, så träffar du på grodorna, de skola laga, att du kommer hem. Adjö med dig och lycka till», och så hoppade ekorren in i skogen igen.

»Tack, tack», ropade Sniggel Snuggel efter honom och så gick han vidare, hur svårt det än var.

Ändtligen kom han till slutet af skogen och då såg han tydligt, hur lyktgubbarne dansade med hvarandra i kärret och hörde grodornas skratt och prat, där de sutto och sågo på. Dit sprang han, så fort hans små smala ben kunde bära honom, men bäst, som det var, gaf marken vika under hans fötter och han sjönk ned, sjönk djupare och djupare, ty han hade sprungit rakt i kärret.

Då blef där en stor uppståndelse, och när lyktgubbarne kommo och lyste på honom, så kände grodorna strax igen honom och de ropade:

»Nej, se på Sniggel Snuggel. Här är han tillbaka.» Och de snattrade och pratade, den ena högre än den andra.

Då kom storken, som hörde grodornas väsen, flygande, för att se hvad som var på färde, och när han såg Sniggel Snuggel, så tog han honom i nackskinnnet, just som han höll på att gå till botten, och flög iväg med honom hem till berget, till trollpappa och trollmamma.

FEMTE KAPITLET.

Som handlar om hur Sniggel Snuggel kom hem igen och däri den gamle tomten håller ett litet tal.

Det var främmande inne i berget hos trollpappa och trollmamma, ty den gamle tomten hade sagt, att i kväll skulle Sniggel Snuggel komma hem.

Där voro alla de andra trollgummorna, som brukade dricka kaffe hos trollmamma, och tomtarne med. Och alla sutto de och väntade på att Sniggel Snuggel skulle komma.

Ty de visste, att den gamle tomten sade intet, som han inte var säker på.

Rätt som det var hördes några starka vingslag. »Nu kommer han», sade tomten.

Vingslagen kommo närmare och närmare och in flög storken med Sniggel Snuggel i näbbet och satte varligt ned honom på en sten.

Nu blef det jubel och väsen må ni tro. Alla skulle omfamna och kyssa Sniggel Snuggel, och nu var han inte stursk som förr, innan han varit borta.

Han lät dem kyssa sig. Både trollmamma och de andra trollungarne.

Han hade just inte fått för mycket af den varan på sista tiden.

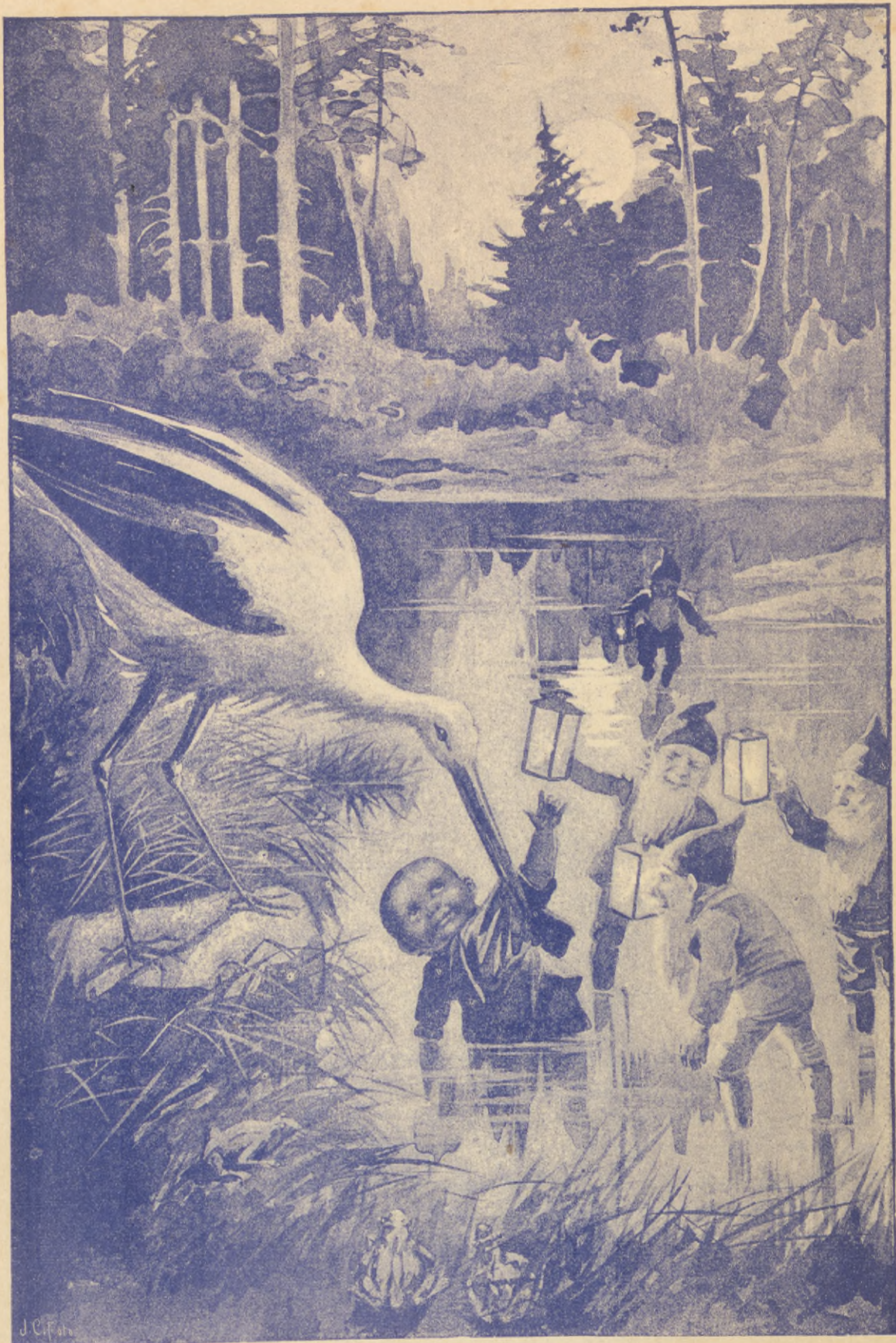
Och tomtarne klappade honom så vänligt på kinden.

Och Sniggel Snuggel var så vänlig och artig, som han aldrig varit förr.

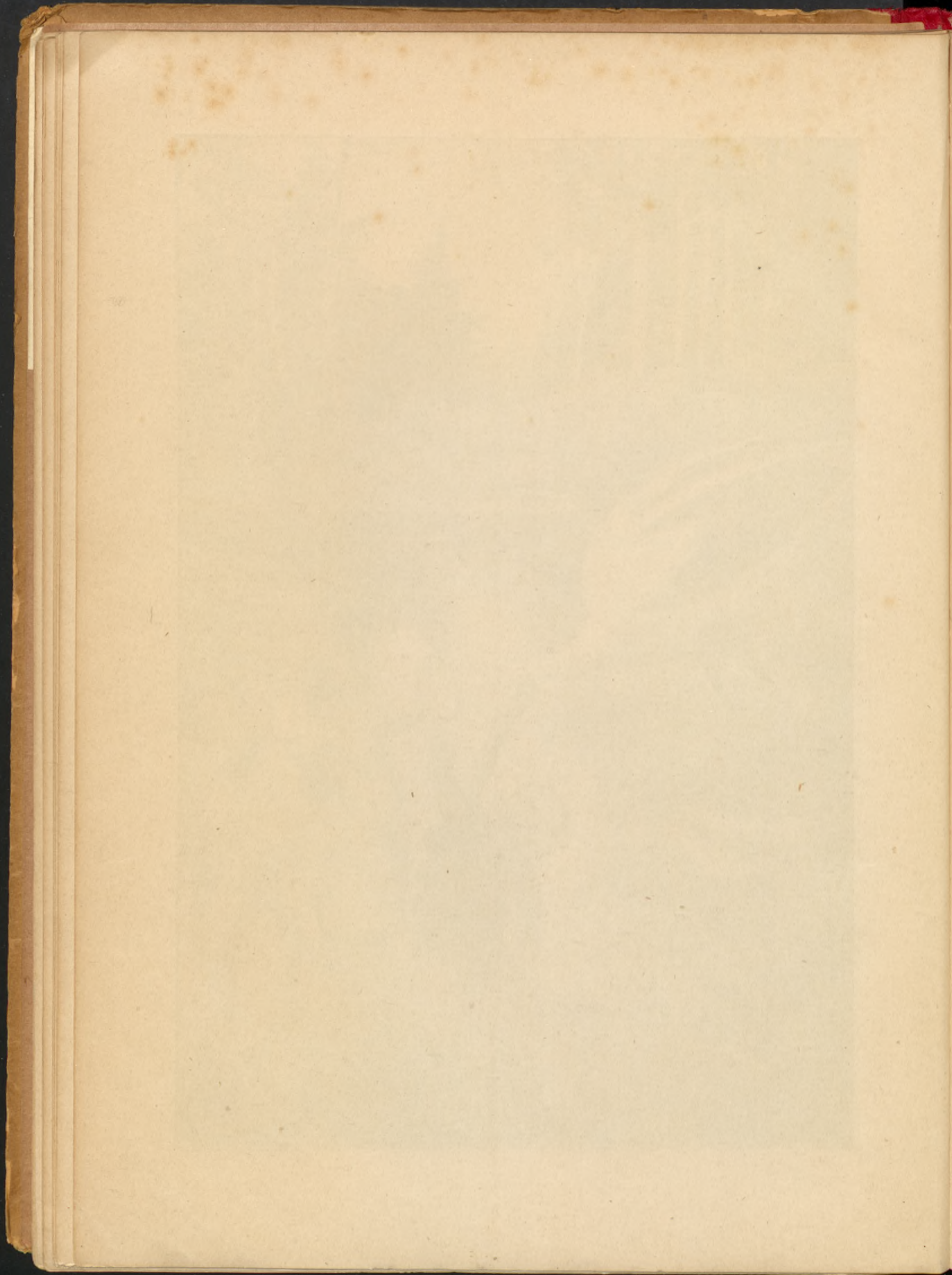
Och icke gick han omkring och kråmade sig och knorrade på svansen sin.

Nej då, han tycktes nästan vara generad och slokade med den i stället.

När den första uppståndelsen var öfver, så skulle då Sniggel Snuggel berätta sina äfventyr, ty alla voro fasligt nyfikna att höra, hur han hade haft det under hela denna långa tid.

J. C. F. 1910

Och grodorna, som hunnit hem från lyktgubbarnes fest, kommo och slog sig ned i en vrå, där de sutto och lyssnade till Sniggel Snuggels berättelse.

Och, när det ibland kom något i berättelsen, som de tyckte vara lustigt, så skrattade de så, att deras små runda magar hoppade och trollpappa var tvungen att hytta åt dem med käppen, för att de skulle hålla tyst.

Och Sniggel Snuggel berättade.

Först om det grefliga huset, där man vardt så bedröfvad, när han kom, och där man skämdes för hans svans, men där man var tvungen att taga emot honom, för det storken ditfört honom.

Då nickade storken till bifall och klapprade med sitt långa näbb, som om han velat säga: »Jo, jo, när jag kommer med någon, så får man allt ta emot mig, det må nu vara hos en grefve eller en bonde.»

Och Sniggel Snuggel berättade om alla de märkvärdiga saker han sett inne i staden och huru besynnerliga människorna sågo ut och hvad de allt togo sig för.

Och trollgummorna slog ihop sina händer af förvåning, men den gamle tomten han bara nickade och sade: »Ja ha, det är nog riktigt det.»

Och Sniggel Snuggel berättade vidare om hur han kommit till skomakarens, där man endast tagit honom, därför att man fick betaldt för det, och hur mycket sämre han hade det där och hur slutligen skomakaren sålt honom åt konstmakaren.

Och trollmamma hon grät, när hon hörde hur illa hennes gosse hade farit och alla de andra trollkärningarne gräto med. Det voro de så vanda vid, så att det var nästan som att vrida på en kran.

»Usch, de stygga människorna», sade de. »Vänta, vänta», sade tomten.

Sniggel Snuggel fortsatte och berättade om alla sina lidanden hos konstmakaren och hur innerligt han ångrade att han någonsin farit hemifrån och så kom han till sist till lilla Gerda.

Och han berättade, hur hon hade tagit honom, den fule trollungen med svans, som ingen ville röra vid, om halsen och kysst honom på munnen.

Då gräto de allihop och Sniggel Snuggel själf med, förresten, till och med den gamle tomten torkade bort något ur ögonen, men han vände bort hufvudet, för att ingen skulle se det.

»Det var en rar flicka», sade trollpappa. »Kunde du inte tagit henne med dig hem?» sade trollmamma.

»Ah nej», svarade tomten, i stället för Sniggel Snuggel, som satt där tyst. »Hon hade inte passat här, hon var en människa. Lika litet som Sniggel Snuggel passade hos människorna, därför att han var ett troll. Hvar och en på sin rätta plats, det är knuten det.» »Ser du», fortsatte han och vände sig till Sniggel Snuggel, »att jag hade rätt i hvad jag sade dig, innan du for hemifrån. Du gick här hemma och yfdes öfver din långa svans och tyckte, att ingen var så fin som du. Och så trodde du i ditt öfvermod, att människorna skulle tycka detsamma.

Men, som du sett, var det just din svans, hvilken var orsaken till dina största lidanden.

Hade den inte varit, hade du nog inte haft det fullt så svårt, om du än i alla fall inte hade haft det trefligt, ty du är ju ett litet troll och troll passa inte bland människor.

Hvad som anses vackert bland troll, anses för afskyvärdt fult bland människor och tvärtom.

Därför skall man inte vara högmodig öfver någonting och inte tro, att alla i världen skola tycka lika med en själf.

När det en gång kommer så långt, att både människor och troll inse detta och trollen finna, att man kan vara bra utan svans, och människorna, att man kunde vara det med svans, då — ja då kan det hända att människor och troll kunna lefva tillsammans i sämja och endräkt.»

Så slutade tomten och strök sitt långa hvita skägg. Och alla tyckte, att han talat mycket vist, om de än icke fullt begrepo hvad han menat, ty han talade ibland litet dunkelt, tomten.

Men det kom sig väl af, att han varit så mycket bland människor.

